

BUKBLAD
NR. 10

WOER WOOR DWAALGASTEN EN HONKTROUWEN

In een godverlaten bos klonk een ritmisch piepen. Geen mens te bekennen, wel een hond met tussen zijn kaken een rubberen badeendje, een *objet trouvé*. Honden gaan alle kanten op, slaafs hun neus volgend die als een stofzuigermond de wereld in zich opneemt. Lees deze dikke editie niet als je de weg kwijt bent, want Bukblad 10 gaat alle kanten op. Voor dwaalgasten een verademing, ofschoon honktrouwen evengoed het ruime sop kunnen waarderen na wat aftastend pootjebaden. De wereld dicht bij de grond, door honden permanent verkend en door het gros van de mensen met voeten getreden. Om moois te vinden, moet je bukken; we zeiden het al in Bukblad 1. Wat we toen nog niet wisten, is de bijzondere betekenis van het voorvoegsel buk. De Nederlandse Plantenboterfabriek in Amsterdam produceerde in 1915 al het plantaardige BUK-vet voor bakken en braden. De letters B, U en K staan voor Bereid Uit Klappers. Klappers zijn kokosnoten. BUK-vet was niet uit melk bereid en wellicht daarom is BUK synoniem geworden voor namaak. Het Verklarend Oorlogswordenboek uit 1988 rept van bukshag, zijnde tabak van op straat gevonden peuken. Het voorvoegsel buk werd ook wel gebruikt om ander vermeend minderwaardigs mee aan te duiden, bukpudding bijvoorbeeld. Is Bukblad daarmee van inferieure kwaliteit? De lezer mag zelf oordelen, maar wij zeggen nee. Buk van de Petteflet.

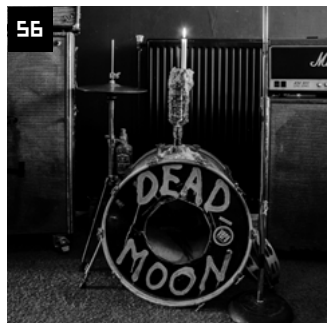
Wie Bukblad al vaker las, zal van de meeste medewerkers de namen reeds kennen. Wie zijn er nieuw? Nina van de Ven is nieuw. Zij maakte de cover. Jeroen Dijkema introduceert met zijn eerste bijdra-

ge de psychedelica in Bukblad. Jan Timmers is niet nieuw, doch wel de schrijver van een stuk surrealistisch proza. Jonas Sars fotografeerde al voor meerdere edities, dit keer is hij de mid-magazine spread artist. Bo Lemmens is de dichter van nummer 10. Stéphan Lam benaderde ons nadat hij een exemplaar van Bukblad in een Rotterdams etablissement had gevonden, een *objet trouvé*. Of hij voor Bukblad mocht fotograferen? Jazeker. Hans Mattheeuwsen waagde zich in zijn eerste bijdrage gelijk aan Slavoj Žižek. Tim Leenders komt twee keer voorbij in dit nummer. Eerst als bas-

sist van Free Dust en daarnaast als schrijver van een artikel over Flying Nun Records. De platen worden gerecenseerd door André Steenberghe. Een tweede, tot dusverre vaste recensent sloeg een ronde over. Hij liep vast op een single van Split System. Sinds ruim een maand draait hij niets anders meer. Hierdoor heeft hij nieuw Nederlands plaatwerk niet naar behoren onder de loep kunnen nemen. Zijn advies: ga naar de platenzaak. Daar helpen ze je graag op weg. Geniet van 10, verdwaal erin en tot 11! ■

IN DIT BUKBLAD

4
8
12
18
20
22
26
29
30
32
36
37
40
46
50
52
56
62
68
72
75

NOUVEAU VELO

Fruit from Bogland

MEGA RECORD & CD FAIR

Punk's Not Dead? Punk's Your Dad!

NINA VAN DE VEN

Kerstbomen van vlees en bloed

JAN TIMMERS

Skipping Stones

KAAS FM

Ways of listening

FLYING NUN RECORDS

De heilige Dunedin Sound

OMPHALOS

Het perfecte nummer bij de apocalyps

GUUS PROTO

Uit het dagboek van een Proto / deel 2

BO LEMMENS

De dagen leven - foto en gedicht

WAP SHOO WAP RECORDS

Diddy Wah Diddy, Papa Oom Mow Mow en Wap Shoo Wap

STÉFAN LAM

Bukbeeld: Het Geruis

JONAS SARS

Mid-spread artist

KORTEBAANDRAVEN EN KOMKOMMERSSORTEREN

Een overzichtelijke sortering van korte kijk- en luistertips

GIEK

Het veelzijdige universum van Giek

REV&PAPPA

Hoe R&B Jamaica veroverde

FREE DUST

Gratis stof voor iedereen

DEAD MOON MUSEUM

Op bezoek bij Jozzy Rubenski

AJAX SAGGAR / BHAJAN BHOY

Niet buigen voor de muziekindustrie

LINK WRAY

Wray's 3 Tracks Shack

WE ARE LADY PARTS / GIRLS TO THE FRONT

Vlammende punk tegen het patriarchaat: 'Die, bitch!'

AGENDA

Tips van de Bukblad-redactie

FRUIT FROM BOGLAND

FOTO'S: TEIS ALBERS
TEKST: EDWIN TIMMERS

Boer Zoekt Vrouw was zojuist op tv. Daarin werd een boer met vier vrouwen geconfronteerd die hem als in een falanx, doch zo losjes als voor een rollende camera maar kan, naderden. Zijn ogen rolden als knikkers in hun kassen; hij zocht een uitweg uit dit bijzonder gênante gebeuren. Dat hij bleef waar hij was, hangt ongetwijfeld samen met zijn verlangen naar een levensgezel. Ook bleef hij waar hij was omdat hij, boereigen, trouw is aan zijn woord; hij heeft zich aan het format gecommitteerd en drinkt daarom de gifbeker leeg. Floep! De tv gaat uit en ik zet Fruit op, de vierde langspeler van Nouveau Vélo. Gisteren sprak ik de vaste, driekoppige kern van de band in Nijmegen, voorafgaand aan een uitverkochte show in het fijne Merleyn.

We zitten met z'n vijven aan een tafeltje voor vier in Hotel Credible op een steenworp afstand van Merleyn. Niet een, maar twee mensen van de bediening komen ons vragen om plaats te nemen aan een tafel voor zes verderop.

We zijn de beroerdste niet. Niek Leenders, Bart Haverkort en Rolf Hupkes gaan zitten aan de ene kant en fotograaf Teis Albers en ik aan de andere. De band opereert als één persoon, opgesplitst in drie mensen. Dat ze sinds 2003

met elkaar in een band spelen, toont zich in een stressloze interactie. Het gesprek loopt als warme olie over een bedding van glad gepolijste kiezels. Ze praten graag over hun muziek, maar bomen over gedeelde Brabantse

wortels vinden ze ook oké.

Na ons gesprek zal Rolf een foto van de fotosessie met Teis op Insta plaatsen omdat iemand van Excelsior dat adviseerde. De fotosessie zelf ondergaat het drietal met lichte weerzin, ofschoon ze zich keurig weten te gedragen, en intensief toeren doen ze niet omdat a. dat er nog niet van gekomen is; en b. wekenlang met elkaar in een busje van hot naar her rijden hun tegenstaat. Ze hebben zich aan het format van de popmuziekwereld gecommitteerd, maar het liefst werken ze in het repetitiehok, in de studio en

thuis aan nieuwe liedjes. Al het andere dat bij het bandbestaan komt kijken, lijken ze te doen omdat het er nu eenmaal bij hoort. Ze maken een plaat, spelen een reeks shows en richten zich vervolgens op een nieuwe plaat, waarna ze weer een rijtje shows geven. Da capo al fine. "Ik vind het ook wel lekker om het zo te houden," zegt zanger Rolf met een vragende blik naar de andere twee, die ietwat vertraagd reageren omdat een deel van hun aandacht elders is, zeer wel mogelijk bij de avond in Merleyn, waar ze de derde show in een reeks van

zeven spelen met op één na allemaal liedjes van de nieuwe plaat. Dat vergt concentratie.

De drie zijn gelijkmoedig van aard. Dat dacht ik na het lezen van een stel interviews op het web. Rolf, Bart en Niek laten zich niet gek maken, ze dromen niet groot en als ze al iets ambleren, dan lijkt dat niet verder te gaan dan het maken van nieuwe liedjes. In 2014 zei Niek: "We kijken altijd wel een beetje wat er zoal op ons afkomt." Gelijkmoedig meedraaien in de popmuziekwereld die van pieken en dalen aan elkaar hangt, kan dat?

Ik waag het te betwijfelen. Is die gelijkmoedigheid een gimmick? In 2020 vertelde Rolf dit aan 3voor12: "Ik had de droom dat we iets met deze band konden bereiken, maar toen we eigen nummers gingen spelen, is die droom een beetje weggegaan. Voor mijn gevoel moesten we opnieuw beginnen. Daar zat onzekerheid bij. Kan ik überhaupt wel nummers schrijven?" Gelijkmoedigheid en onzekerheid; fungeert het eerste als bescherming tegen het tweede? Ik leg hen die vraag voor. Gelijkmoedig vinden ze unaniem een mooi woord en in de strekking ervan herkennen ze zichzelf. De koppeling met

onzekerheid blijft onbesproken, maar onzekerheid is er wel degelijk, sterker nog, ze vinden het een logisch bijverschijnsel van creatieve arbeid. Een voorbeeld: opvallend is dat veel zanglijnen op Fruit gedubbeld, getrippeld of nog meer zijn. Het resultaat is bijzonder fraai. Rolf bedacht alle harmoniërende zanglijnen thuis, werkte ze daar uit en nam ze daar ook op, zonder tijdsdruk en zonder dat er iemand op zijn vingers meekleefde. Zekerheid ontstond pas in de interactie (op afstand) met de andere twee. Geluidsbestanden pingpongdten over en weer. Was het oordeel unaniem, dan was het goed.

Nouveau Vélo maakt mooie platen. De vier langspelers zijn allemaal te herkennen als Nouveau Vélo, maar zijn zeker niet hetzelfde. Hun muziek omschrijven is een poging waard. De bas is een pompje, soms dronend, dan weer lopend, de drums vaak een stationair draaiende motor op een extra dotje gas, de zang kwetsbaar, zich wentelend in melodie als een frikandel in mayonaise en de vaak kraakheldere gitaren brengen darte de deunen voort die soms Afrikaans aandoen in toonzetting en sound. Sommigen noemen Nouveau Vélo wave en anderen duiden het als jangly kiwi-pop. Een enkeling meent er post-punk

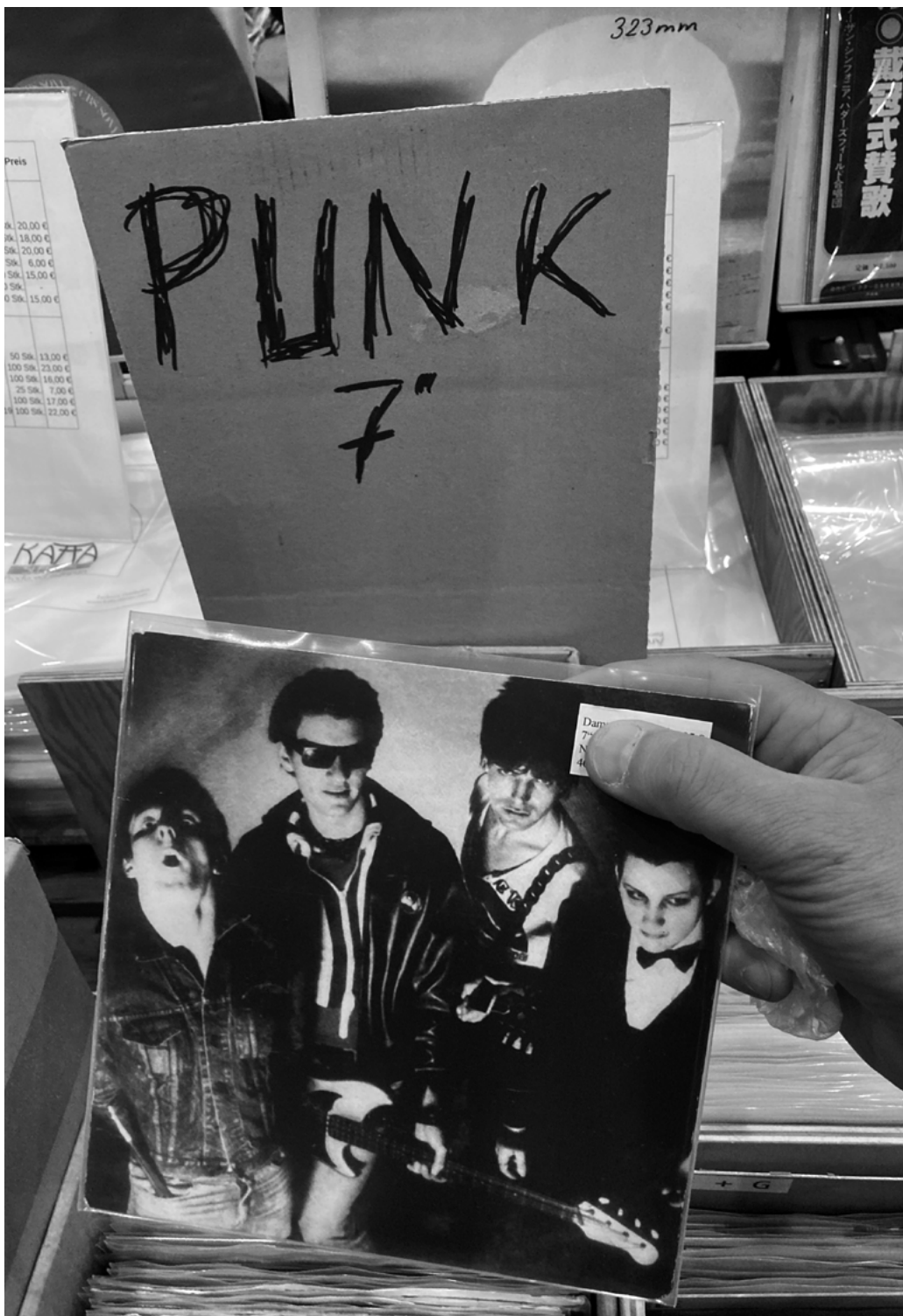
in te horen. Zelf tagde de band zich in 2013 als 'healing pop'. Dat was op bandcamp, mede bedoeld als spotternij met het popjournalistieke ophokken van muziek. Toch heeft die tag wel wat, maar ik denk dat 'ie twaalf jaar te vroeg kwam. De muziek op Fruit is bij opspelende Weltschmerz een weldadig bad en daarmee heilzaam. Niek: "Ja, Fruit is wel onze meest zalvende plaat." Tegelijk vraagt Bart zich af waar dat heilzame dan in zit. Ik denk dat het in het teruggeschroefde tempo zit, en zeker in de in harmonieën gewikkelde zanglijnen, en in de zachthandige dwang van de drumcomputer en stiekem ook in de gelaagde rijkdom van de productie. Zowel Fruit als zijn voorganger Bogland zijn met Roel Blommers opgenomen. Twee sterke platen, maar behoorlijk verschillend. Als je Bogland aards noemt, dan mag Fruit spiritueel heten. Mag.

Ik waag het erop. Thuis speelde ik wat met de titels van hun laatste twee platen en meende iets te hebben ontdekt. Ik leg het de band voor. Bogland vertaalt ik als moeras, als zuigende grond, onvast en daardoor onbetrouwbaar of onzeker. Als voorbeeld noem ik De Peel, waarop Niek zegt dat ze zijn opgegroeid op een uitloper ervan. Ik speculeer: met beide benen op de grond willen staan en merken dat de benen wel willen, maar de grond niet. Fruit vertaalt ik als 'iets dat ergens uit voortkomt', bijvoorbeeld 'the fruit of our labor'. Daarna leg ik de band de vraag voor waarmee ik meen de koppeling te kunnen leggen tussen hun muziek, ge-

lijkmoedigheid en onzekerheid. Is jullie muziek the fruit from bogland? ... Lichtjes verbaasd en duidelijk geamuseerd wisselen ze blikken. Zo hadden ze het nog niet bekeken, maar ze vinden het een mooie uiteenzetting. Iemand van de bediening komt vragen of we nog wat wensen. Bart vraagt om de rekening. Het is zeven uur geweest, de plicht roept, ze moeten zich melden bij Merleyn. ■

MEGA RECORD & CD FAIR

PUNK'S NOT DEAD? PUNK'S YOUR DAD!

TEKST EN FOTO:
ANDRÉ STEENBERGEN

Twee keer per jaar, in april en november, wordt er in de Brabanthallen in Den Bosch de Mega Record & CD Fair georganiseerd. Met zo'n 550 (!) standhouders verdeeld over twee enorme hallen met een omvang van een paar voetbalvelden is dit de grootste platenbeurs ter wereld. Met als missie 'singletjes scoren' gingen we op pad en kwamen we er achter dat anno nu de punk duur betaald wordt.

Het is zaterdagochtend 10:00 uur en ik bevind me in één van de Brabanthallen waarvan een deel van de ruimte van het label 'metal - punk - alternative' is voorzien. Dat opdelen in muziekgenres is efficiënt voor de zoekende platengek. Zoals ook het van te voren bestuderen van de dealerslijst en de plattegrond goed van pas komen. Een plan hebben strekt ook tot de aanbeveling, omdat het qua aanbod (honderdduizenden geluidsdragers!) anders domweg niet te doen is. Mijn missie is om me te beperken

tot 'de 7-inch wonders', en dan het liefst die waarop gemene garagerock, hoekige post-punk of noisy art-rock te beluisteren valt.

Bij een kraam met interessant spul is het al flink dringen geblazen, ondanks het vroege tijdstip. Naast mij wringt een enorme man, kaal, geheel gekleed in het zwart en voorzien van een grote hoornen bril, zich in mijn aura. Aan zijn Engels hoor ik dat hij een Duitser is: "*I wanz zu hef a look at zhat 'Deep Wound' seven-inch!*"...

... en hij wijst over de schouder van de verkoper naar de, in plastic hoezen gestoken, singletjes die achter de kraamhouder hangen. Mijn oren spitsen zich en mijn blik vliegt naar het 'douchegordijn van singletjes' achter de platenbaas. Ik hoorde hem toch echt Deep Wound zeggen! Ik besef meteen dat ik net zo'n freak ben als de omvangrijke, al wat oudere Germaan ter linkerzijde van me. Ik weet namelijk dat Deep Wound de high-school band was van J. Mascis en Lou Barlow, voordat zij Dinosaur Jr. oprichtten en furore maakten in het alternatieve USA-gitaarbandjes-cir-

cuit. Naast wat demo-cassettes is de single uit 1983 het enige, zeer obscure wapenfeit van Deep Wound en, eerlijk gezegd, als J. en Lou er niet in hadden gezeten was deze generieke hardcore US punk totaal aan iedereen voorbij gegaan. Geen klap aan wat mij betreft, maar bijzonder is het wel om het schijfje in het wild tegen te komen!

En laat dat nu meteen ook het allerleukste van Record Fair in Den Bosch zijn; je kijkt je ogen uit je kop en komt er – naast vreemde vogels, oprecht lieve platenbazen, rasta's, freaks, devote Madonna-fans, metalheads, nerds, bejaarden en jeugdigen – vooral originele, unieke platen tegen die je nog nooit van dichtbij hebt mogen aanschouwen. En dan hebben we het bijvoorbeeld over de eerste persing van 'A Love Supreme' van John Coltrane, mid-70s punk uit de UK, desert-blues albums diep uit de Sahara (met het zand er nog aan) en de donkerste antichrist, doom-metal uit Scandinavië. Je kunt het zo gek niet bedenken of één van de internationale verkopers heeft het wel bij zich.

Ik loer ongegeneerd naar de Duitser, die met een plechtig gebaar het kleinood aangereikt krijgt van de eigenaar van de kraam. Naïef als ik ben, denk ik dat er rechtsboven in de hoek het toerental staat van 45 rpm. Maar als het plaatje oversteekt en vingers verplaatst worden, zie ik dat er 450 staat! Aaaargh, het ding kost 450 euro! De Duitser knippert niet eens met zijn ogen en lijkt geenszins onder de indruk van het bedrag. Hij brengt de single tot vlak voor zijn gezicht, bestudeert het plaatje kort en begint er dan tot mijn grote verbazing flink aan te ruiken. Hij besnuffelt de gehele single. Hij snift en snuift zelfs diep in de hoes! Ik sta paf. Voor ik het beseft, geeft hij met een snel gebaar de single terug aan de verkoper, zegt 'Zenk joe' en stieft weg richting een volgende kraam. Bij het passeren hoor ik hem tegen sein Freund zeggen dat hij wacht met deze 7-inch en eerst verderop

een stel andere obscure en prijzige platen wil kopen. 's Avonds weer thuis kan hij sowieso zeggen dat hij aan een Deep Wound single gesnuffeld heeft. Geef toe, wie kan hem dat na vertellen?

Thuis kan ik in ieder geval zeggen dat ik voor het eerst van mijn leven 'Teenage Kicks' van The Undertones (al jaren op mijn lijstje) ben tegengekomen. De prijs? 350 euro! Ik had geeneens meer zin om eraan te ruiken. Laat maar. De punk wordt duur betaald anno nu, dat bleek al. "Punk's not dead, punk's your dad!" geldt op dit platen-walhalla. En de dad is dan een vader met een bijna afbetaalde hypotheek... Maar eh, is het louter 'persoonlijke leningen afsluiten' en 'financieel leeglopen' op dit giga-festijn en hebben alleen de zakkenrollers (er wordt steeds omgeroepen "beware of pickpockets!") een topdag?

Welnee, je moet goed weten wat je wil, je niet gek laten maken en stug doorzoeken! Ik slaag met bijna 15.000 stappen op de stappenteller meer dan prima en kan van mijn lijstje o.a. fraaie, zeer betaalbare 7-inches afstrepen van Crime, The Fall, 'Gary's Gilmore Eyes' van The Adverts, The Teardrop Explodes, Swell Maps, Action Swingers en nota bene The Green Telescope (woohoo, zie Bukblad nr 9!).

Onwillekeurig heeft Deep Wound toch indruk op me gemaakt, want ik neem ook Dinosaur Jr's 'Just like Heaven' (een cover van The Cure) mee. Echter, mijn beste en goedkoopste vondst is The Spoiled Brats (heerlijke naam) met hun eerste single. Snotty, lo-fi garagepunk op Rip Off Records. De naam van het label zegt het; niet te serieus nemen dit alles en vooral niet teveel betalen. Immers, Punk's not dead! ■

ÉÉN VAN DE HALLEN VAN DE
MEGA RECORD & CD FAIR IN DE
BRABANTHALLEN IN DEN BOSCH

KERSTBOMEN VAN VLEES EN BLOED

TEKST: EDWIN TIMMERS

FOTO: HELEEN ANNA FOTOGRAFIE

Op de website van de Bossche galerie Ruby Soho zag ik het werk van Nina van de Ven voor het eerst. Gelijk sprong er een vonkje over. Om het in het echt te zien, was ik te laat, want de tentoonstelling geweest. Haar boek *Sticky Collection* dan? Dat had Casper Herselman, eigenaar van Ruby Soho, op dat moment niet liggen. Gelukkig zat er dus niets anders op dan contact met Nina opnemen en haar te vragen voor de cover, voor een interview en of ik via haar het boek kon kopen. Op alle drie de vragen zei ze ja.

Nu, een week later, zit ik tegenover Nina in haar atelier in Tilburg, op een gewone stoel aan haar hoge werktafel, met het tafelblad tot aan m'n oksels, een grappig gezicht. Ik ben weer een jongetje. Een jongetje dat koffie drinkt en door het hem omringende, bijzonder rake werk geïntimideerd naar raaskallen neigt. Aan de muren in de fijn verlichte ruimte hangen grote tekeningen en keramisch werk, in de schappenkasten staan onder andere haar fameuze

plakboeken, waarvan de inhoud een belangrijke rol speelt in haar werk. De plakboeken zijn een bron en een beeldbank, waarin ze collage-achtige botsingen van knipsels en snelle schetsen bewaart. Maar wat bewaart ze wel en wat niet? Misschien helpt een scene uit de film *Sátántangó* van Béla Tarr ons op weg.

Halverwege de film lopen twee mannen op straat, een tochtgoot, want huizen aan weerszijden. Het

waait flink. De straat is bezaaid met papieren documenten van een doorgeslagen bureaucratie. Door de straffe wind waait het papier op. Steeds meer vellen komen tegen de muren tot rust. Na enige tijd zijn de muren als levende Pritt-stiften volledig met papier behangen. Nina is geen levende Pritt-stift, maar een beeldmagneet. Zoals een magneet bepaalde metalen naar zich toetrekt, zo trekt Nina bepaald beeldmateriaal aan. Sommige dingen blijven

TEKENING - TITEL: MUMMER

plakken, andere niet. Wat blijft is een Sticky Collection. Welk beeldmateriaal blijft plakken?

De inhoud van Nina's plakboeken lijkt, vanuit verwondering, een onderzoek naar de mens, naar de taal van diens lichaam als gevolg van keuzes over hoe die mens zich aan anderen wenst te presenteren. Mensen willen laten zien wie ze zijn en vaak ook

bij welke groep ze willen horen. Bar weinig mensen gaan naakt over straat, wat in het licht van de wens uniek te zijn vreemd is omdat geen lichaam hetzelfde is. Liever uiten we onze uniciteit middels de lichaamshullende laag die opsmuk heet, een laag die ook kleding omvat en beantwoordt aan of reageert op het fenomeen dat mode heet. De mens hult zich in een weefsel

van symbolen, met inbegrip van betekenisvolle poses en andere lichaamshoudingen. We tuigen onszelf op als kerstbomen van vlees en bloed. Dit, deze menselijke gedraging doorheen de cultuurhistorie, is de bron. Vervolgens haalt Nina de mens uit elkaar en zet die, vooral in haar tekeningen en gehoorzaamend aan de esthetische wetten van haar kunstenaarswezen, weer terug in elkaar. Door de clash van oude en hedendaagse symbolen gooit ze de wereld open en biedt ze de kijker de mogelijkheid tot het maken van nieuwe verhalen.

"Ik denk dat de mens weinig is veranderd," zegt Nina terwijl we kijken naar een plakboekpagina waarop foto's staan van de hand van Sabazio en een met Jibbitz (drukknoopjes) versierde Croc met plateauzool. De koperen hand is ongeveer twintig eeuwen oud en versierd met religieuze symbolen die men toen begreep en de hedendaagse kunststoffen schoen is opgetuigd met seculiere symbolen die we nu begrijpen. Nina elimineert of transcendeert tijd in haar plakboeken; als een antropoloog beziet ze de gedragingen van de mens op meta-niveau en stelt vast dat slechts

het resultaat van diens gedragingen veranderd is.

De figuren op Nina's grote tekeningen zijn gevangen in even zinnenprikkelende als tegenna-tuurlijke poses, ze lijken op papier gestanst in een supersonisch snelle autowrakkenpers. En toch klopt het. Nina staat op en loopt naar een van de tekeningen en wijst op de witruimtes tussen het getekende. De vorm van het getekende is mede afhankelijk van de vorm van de witruimtes. Het samenspel tussen die twee zet de compositie op spanning. Nina: "Duimen plaats ik wel eens aan de verkeerde kant van de hand omdat dat mooier is, of euh nee, omdat dat beter klopt." Tegelijk resoneren in de poses de lichaams-houdingen van figuren op Griekse vazen en middeleeuwse tapijten. De gespierde lijven op Griekse vazen komen terug in Nina's figuren van pufferjackets and pants. "Mensen die dat dragen, verlangen naar een gespierd lichaam," zegt Nina. Zolang zij zo'n lijf niet hebben, hullen ze zich in de suggestie die de pufferjacket is, een sixpack die doorloopt over de rug.

Via het samenspel van witruimtes en het getekende komt het

TEKENING - TITEL: MUSCLE MANIPULATOR 02

gesprek op modeltekenen. De tekenaar dient het zinnebeeld van de mens los te laten en te tekenen wat ze ziet. Tekenen naar de aanschouwing heet dat op z'n chic. Nina pakt er een plakboek bij. Het kleinoed puilt uit, het is minstens vier keer dikker dan de oorspronkelijke rug. Ze toont de resultaten van lessen modeltekenen. Op een paar tekeningen zitten oren op benen, ze kon het

niet laten, natuurgetrouwe oren op natuurgetrouwe mensenbenen. Misschien is het toeval: weer thuis uit Tilburg open ik een boek over Jeroen Bosch op het hoofdstuk over diens tekeningen. Op de tekening met de titel 'Het veld heeft ogen en het bos heeft oren' zitten oren op boomstammen. Ook Jeroen Bosch kon het niet laten. Boven een van zijn tekeningen schreef hij: "Armzalig is de

geest die steeds gebruikmaakt van de vondsten van anderen en zelf niets bedenkt". Ik meen enige verwantschap te zien tussen de wonderlijke creaties van Bosch en die van Nina, ware het niet dat die van Bosch een volstrekt andere lading hebben, vaak donker en moraliserend. Die van Nina zijn eerder geestrijke uitingen van vrolijke verwondering over het opgetuigde menselijke lijf.

"Zo'n twee jaar geleden wilde ik iets anders," vertelt ze. "Toen heb ik tien kilo klei gekocht." Dat was de opmaat tot haar keramische werk, waarna een opvallend rappe ontwikkeling volgde, voorlopig bekroond met een residentie bij het EKWC in Oisterwijk. Ze richt haar blik op een werk aan de muur: "Dat zou nooit een tekening kunnen zijn." Ik probeer het te begrijpen en doe een gooi om mijn povere begrip in woorden te vatten. Lichtjes schudt ze haar hoofd: "Moeilijk, of eigenlijk niet uit te leggen." En na een moment van introspectie: "Alles wat ik in keramiek heb gemaakt, zijn geen tekeningen."

Op de werktafel, waaraan we nog immer zitten, ligt een recent keramisch werk, opgedeeld in

tien 'tegels'. Nina bekijkt het met een kritisch oog. Ze is niet helemaal content met de snijlijnen. Ze heeft een vaste hand, maar streeft naar een nog vastere. Een van de tegels wiebelt wat, schotelen heet dat. Om de tegels te kunnen snijden, moet de klei niet te zacht en niet te hard zijn. Nina denkt dat ze daar één dag te laat mee was. "Maar wat is nou een dag?", vraagt ze zich hardop af in het volle besef dat ze klei met de dag beter begrijpt. Fascinerend om te zien hoe gebrand ze is op het onder de knie krijgen van een voor haar nieuwe techniek teneinde haar ideeën ook naar tevredenheid uit een oven te kunnen zien komen. Een nieuwe techniek in z'n totaliteit: "Een vriend heeft een huis gekocht, een opknapper. Tegen de tijd dat hij gaat tegelen, wil ik helpen. Ik wil het tegelen leren."

In vergelijking met ander werk is de voorstelling op het tegeltableau een stuk soberder van symboliek en daarmee serene. Vanaf links schiet een gevleugelde vrouwelijke figuur met haar vleugels, als in een duikvlucht, strak tegen het lijf naar rechts, waar drie palingen haar opwach- ten – palingen in gevangenschap,

verklapt Nina. Een raadselachtige voorstelling, die meer vertelt naarmate je langer kijkt. Een horizontaal gecomponeerde voorstelling waarin de vrouwelijke figuur haar vleugels niet uitslaat en contact zoekt met vleugellamme palingen. Ontwapend treed ik binnen in een uitdijend universum van betekenis. Een nieuwe mythe daagt. Ik zou koken vanavond; ik moet op huis aan.

Mijn auto is een loodzware overjas op wielen. Mijn auto is opsmuk, alles is opsmuk. Op de straat aan het spoor een jonge man met een volle baard en op dikzolige sneakers. Een soepele joggingbroek om zijn billen en benen, zijn torso in een vlot jasje met een geborduurde krachtterm op de rug en op zijn hoofd een satijnen tulband. Waf! Zijn ledematen kronkelen als van rubber als hij zich verstapt bij het ontwijken van een dribbelend schoothondje met een pluchen winterjas en een grote bek. ■

SKIPPING STONES

TEKST EN BEELD:
JAN TIMMERS

Once in a while, he would wake up at night, walk to the lake nearby, and begin skipping stones.

One.
One, two.
One, two, three.
One, two, three, four.
One, two, three, five.
One, two.

Sometimes, the rocks would skip a count or won't go further than four skips, no matter how hard he tried.

Lying in bed, unable to sleep, everything itched. Each time he scratched an itch, another appeared, like a game of whack-a-mole. He sighed deeply, got up, and walked toward the lake. It was night, but the moon's light was bright. Perhaps it was the pulling of the moon that made his skin itch, he thought. At his usual spot, he began skipping stones again, finding some old ones in the pocket of his jacket.

One, two.
One, two, three, four.
One, two, three, four, figure.

His counting was interrupted by a figure in the distance, standing on the small islet across the lake. A woman. From this far, he couldn't make out her small movements—the subtle gestures that would distinguish love from friendship. She stood still, like a scarecrow, but she wasn't scary. The only movement was her hair flickering in the moonlight.

Then the figure bent down, and a rhythmic dancing light moved toward him. A stone, he thought. But it was far too distant to reach him.

He reached into his pocket again, grabbing another stone, and began skipping it toward the dancing light on the water. He counted: six skips, four more to go. Four more skips to the islet. Four more to the woman.

The days that followed, the woman appeared more frequently across the lake. One night, the stone reached ten skips—the first time ever. He watched as the woman stepped aside. That night, he tried again, but never reached ten skips.

During the day, at home, he began engraving the stones—simple triangles, circles, and squares. He used a kitchen knife, which dulled quickly. The stones began to reach a number of ten skips more often, making it across the lake, reaching the woman. But many of the engraved stones sank into the blackness of the lake, unseen by anyone except the fish. To them, the stones were just part of their surrounding material—useless. But he didn't mind. As long as a few made it to her, that was enough. Even if it was only one in a thousand.

That night, as he lay awake, his skin itched. He scratched furiously, until the itchy parts of his body turned red, like glowing islets on a sea of flesh. The wrinkles in his skin, like the subtle movements of water. On his chest, on the islets of his skin, he saw her standing. Now he could see her clearly.

He woke up feeling sad. He knew she was beautiful, but when he thought about her face—like in the dream—there was no face. Still, the imprint of her beauty remained

in the sensations of his body. The dream hadn't left an image but it left a longing for a beauty he saw but only his body remembered.

That evening, he sent over his engraved stones—squares, triangles, and circles. A stone danced toward him, but then, a sharp pain in his shin, a silent grunt. His shin bled. He picked up the stone—triangles, circles, and squares engraved on it, like his, but sharper and different in size.

The next day, he put his bread in the toaster and let it burn, just

like the day before. This time, not by accident. The whole day he walked backwards, tripping over trash and getting yelled at by strangers because he was bumping into them. He ate the same dinner as yesterday and, just like the day before he went to the supermarket to buy food to make a pasta, yesterday he forgot the spinach and when walking backwards to the store he tried to forget the spinach, but he couldn't. Instead of forgetting by chance, he purposely did not take it with him only to come back home and walk back to the store immediately again.

After dinner, he locked all the doors and put the cats outside, determined they wouldn't steal his dreams.

That night, he shifts and turns, Whispers and worms, itches and burns.

When he wakes in the morning he tries to remember the dreams from the night but there is nothing. At breakfast, he carves more stones, just like at dinner. He can't sleep, but he's glad he can't—because the woman will likely be there. He reaches the lake, but to his surprise, there's no woman. He starts skipping stones, but doesn't get past four skips. He sighs, then sits down on the ground, staring over the lake. The wrinkles of his stones dissolve on the water. Now, the lake is completely still—no longer a lake, but merely a mirror of the sky. ■

WAYS OF LISTENING

An exploration of contemporary and imaginary listening practices through "Music for Dive Bars" by Truus de Groot

TEKST: INGRID ENACHE

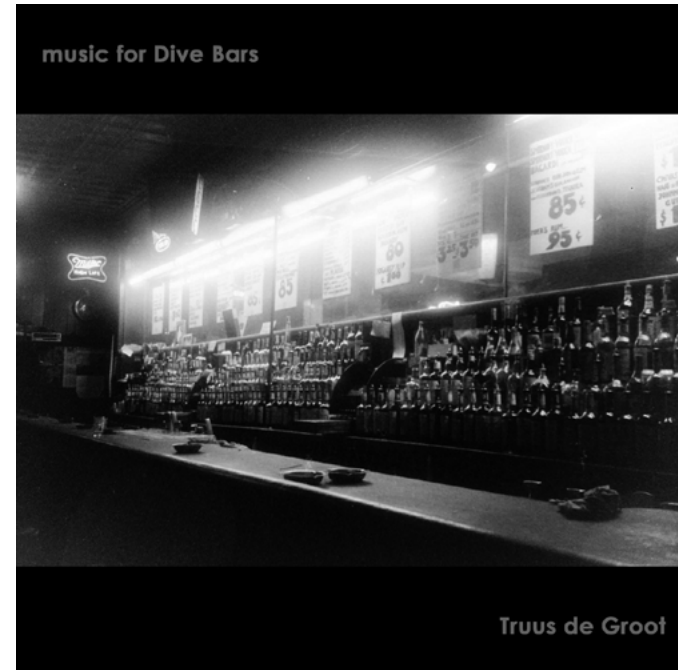
I'll dive right in - one day I stumbled upon "Dopamine Dreams", an experimental electronic album by Dutch avant-garde musician Truus de Groot. Having heard of her Eindhoven roots, her musical legacy and judging by the charmingly retro album cover, I figured Dopamine Dreams must be an underrated iconic album forgotten in the past. My surprise took over when I learned that it was only her most recent album (September 2024), preceded by four decades of prolific music output under her name and other aliases - a minimalist post-punk era with Plus Instruments and even a brief stint as a touring member of Doe Maar. And so began my descent into the rabbit hole that is Truus de Groot's discography.

I'm sure someone, somewhere could write an entire book about it. Today I chose to focus on "Music for Dive Bars" (October 2023) which I picked not only for its hypnotic synthesizers and adventurous sonic landscapes, but also for the concept and story it builds. By centering the mundane, yet mysterious and often overlooked dive bars, it opens an interesting discussion about how and where we listen to music today.

"Music for Dive Bars" has the masterful ability to put you in a trance, or rather skillfully emulate the trance you're in after drinking twenty bottles of beer (as the penultimate track of the album suggests). It also formulates a quest in my head, a search for this elusive dive bar that plays excellent synthesiser

compositions. Could it be real, or is it a projection of what Truus wishes she would hear at a bar? Could the inconspicuous Eindhoven bar "Caravelle" be the namesake of the album's opening track, or is it a coincidence? I don't want to make a case for "good music" versus "bad music", "good bars" versus "bad bars" - that would be a way longer discussion for another day, and I can already spoil it by saying it's never as black-and-white as that. For now I just want to discuss music, bars, and the venn diagram where they meet.

If you type "dive bar" into the Spotify search bar, a playlist titled "Dive Bar Anthem" shows up. It's made by Spotify, not an actual user, which means it's most likely an algorithmic collection based on

my previous listening patterns. And by the looks of this list filled with LCD Soundsystem and Pulp, it's true - this is what Spotify thinks I would hear in a dive bar, a fantasy removed from reality that only serves to keep me hooked to its service. I doubt this sonically curated dive bar actually exists, at least I've personally never heard Fugazi at my downstairs pub.

There's this term called "functional music" which gained popularity in the context of the streaming age. Playlists on Spotify are created not to encourage discovery, but rather to serve specific purposes. You might have also heard "French Jazz Cafe" while ordering a coffee somewhere, or "Hype Workout Mix" at the gym. The platform delivers playlists for specific goals and

moods, thus turning music into a product meant to be consumed as an aid to your main task (chatting with friends, eating dinner, studying, working out etc). Could we ever dream that listening to music would be the main act we do, collectively or alone?

Enter listening bars. Passion and care for hi-fi sound is nothing new and comes from a rich culture of vinyl bars in Japan. In recent years this concept that emphasises (analog) music and quality sound has been taking over Europe's bars. Finally we can imagine and even visit spaces where listening is the main event, we can picture listening to all the details and dust particles of an ambient record played in a sonically treated room surrounded by friends and drinks.

But the barrier to enter these places is way higher than in the humble dive bar; investing into a good sound system and the presence of a concept are great excuses to drive the prices higher and create exclusivity, whether artificial or deserved. Instead of twenty bottles of beer we choose to only buy two, instead of staying out until the early hours we go home to save money, and so the quest for Truus de Groot's all-consuming, dramatic and peculiar dive bar continues.

If Spotify is urging us to imagine, with the aid of their generated playlists, a mindset of productivity, concentration and streamlined functionality, then "Music for Dive Bars" is fighting against this specific attitude. It fleshes out a dream-like world where listening is important, regardless if it's on a hi-fi speaker or a refurbished jukebox. Perhaps I don't need to search for Truus's specific dive bar, but rather let the atmosphere of this record follow me in every bar I go to.

Some decades ago, Brian Eno dedicated an entire album to airports and designed ambient music intended to fit their cold, uninspiring waiting rooms. I'd like to believe that Truus de Groot follows in Eno's steps and creates electronic music that is not functional, but rather incubational - sounds that create and open up new dimensions, that allow for fantasising new spaces with their own unique sonic footprint, instead of delivering the service of soundtracking the existing and at times disappointing reality. ■

DE HEILIGE DUNEDIN SOUND

TEKST:
TIM LEENDERS

Eind jaren zestig werd de serie 'De Vliegende Non' door de AVRO uitgezonden. "Dankzij een bijzondere nonskap en haar gewicht van slechts 45 kilo kan ze vliegen. Door haar vliegkunsten is ze meer in staat om anderen te helpen." Prachtig. Dat zouden meer mensen moeten doen. Een dikke tien jaar later zoekt een nieuw Nieuw-Zeelands label een naam, en tijdens wat dronkenmanspraat komt de serie ter sprake; Flying Nun Records is geboren. Zo'n vijftien jaar terug kom ik op het spoor van het label. Gevalletje muzik-liefde op het eerste gehoor. Of ik wat van die liefde wil delen in het Bukblad? Ja-zéker.

Roger Shephard hangt als twin-tiger begin jaren '80 rond in Christchurch, de grootste stad op het Zuidereiland. Hij ziet daar opwindende nieuwe bands die met post-punk en indiepop aan de haal gaan, en wil voorkomen dat datgene wat hij hoort ongedocumenteerd blijft. Samen met zijn vriend Paul Smith zet hij een label in de steigers. Doe-het-zelf en independent moet het worden, op dezelfde leest geschoeid als Britse labels zoals Rough Trade, Factory, Postcard en 4AD. "There is no way that

you can make money from singles in New Zealand", zegt Shephard. Toch volgt al snel de eerste release: de 7" Ambivalence van The Pin Group.

The Clean

In mei '81 komt een relatief onbekende band uit het zuidelijk gelegen Dunedin naar Christchurch: The Clean. De band rondom de broers Kilgour speelt een soort psychedelische garagepop. Hamish en David Kilgour raken als tieners bedwelmd door de punk,

en als ze zelf wat goedkope instrumenten bij elkaar zoeken en beginnen met spelen, komt ook de invloed van The Velvet Underground snel naar boven. Roger Shephard is meteen verkocht en benadert de band na hun show in Christchurch. The Clean neemt in vijf uur tijd hun eerste single op in een geïmproviseerde tuinhuisstudio. Tally Ho! gaat als een schokgolf door de Nieuw-Zeelands muziekindustrie, en zet The Clean en Flying Nun onverwacht, onbedoeld en heel plotseling op de kaart. En dat al-

les voor 50 pond. (Voor de rekenaars, inderdaad, tien pond per uur). Flying Nun schakelt vrienden en kennissen in om aan de vraag naar Tally Ho! te kunnen voldoen. Telefoons en orders moeten opgenomen worden, de boel moet bezorgd worden, en ondertussen proberen ze de single op tijd bij te laten drukken. Het label is vertrokken. Maar wel: op eigen termen en met een DIY-mentaliteit.

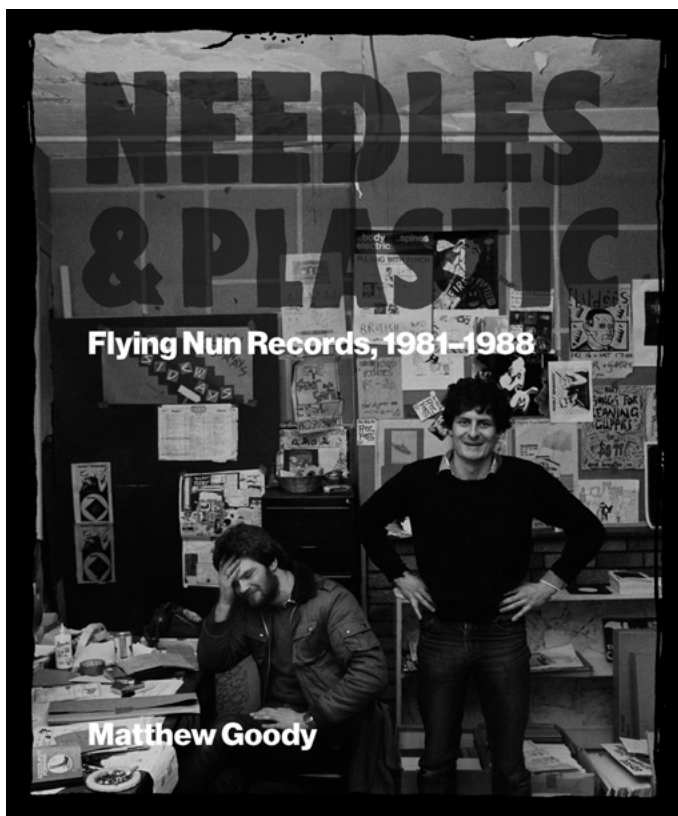
The Dunedin Sound

Mijn bedoeling was eigenlijk niet

om een college geschiedenis te geven. Hoe het verhaal verder gaat, kun je veel uitgebreider en beter lezen in het prachtige 'Needles & Plastic'. Dit in 2022 verschenen boek documenteert de eerste acht jaar van het label. Alle releases worden besproken, ondersteund door een schat aan beeldmateriaal. Toch is het nog interessant om hier de in '81 uitgebrachte verzamelaar Dunedin Double te noemen. Op vier platen worden vier nieuwe bands uit Dunedin vastgelegd. Een con-

cept dat te vergelijken is met een ander genredocument: op No New York deed Brian Eno in '78 hetzelfde met vier New Yorkse no wave-bands. Achter de knoppen van de viersporenrecorder in Nieuw-Zeeland zit Chris Knox, een actieve speler en muzikant binnen de Flying Nun-scene. Op de Dunedin Double maakt het publiek kennis met The Verlaines, The Chills, The Stones, en komt ook The Clean weer langs. Met deze release is ook de term 'Dunedin Sound' geboren. Een

term die onlosmakelijk met het label verbonden zal raken. Zoals bij zoveel muziektermen is een definitie soms ook een beperking. Toch zijn er dingen te noemen die bij veel Flying Nun-bands terug te horen zijn. De muziek mag rammen en lo-fi klinken. Ingrediënten? Een vrij rechttoe-rechtaan drumpatroon, geïnspireerd op de Velvets of andere protopunk-bands. Een huppelende, melodieuze baslijn. Ander handelsmerk: de jangle – de Nederlandse vertaling ‘rinkelen’ komt misschien in de buurt – van de gitaren, een geluid dat teruggrijpt op het gitaargeluid van o.a. The Byrds. Het laatste herkenbare ingrediënt is de pop-melodie. Kort gezegd: de Dunedin Sound is janglepop. Tijd om wat te luisteren misschien. Op de Bandcamp-pagina van Flying Nun vind je ‘Tally Ho! Flying

Nun's Greatest Bits’, een mooie introductie op de output van het label. Vanuit daar kom je vanzelf uit op veel meer fraais.

Flying Nun over de grens

Het duurt even voordat de Dunedin Sound haar weg buiten Nieuw-Zeeland vindt. De eerste band die in de UK aandacht krijgt is The Chills. In 1985 zijn zij de eerste Flying Nun-band die overzees gaat optreden. Ze spelen in Engeland een hele rits shows, en nemen een sessie op bij John Peel. In '86 brengen ze hun verzamelaar Kaleidoscope World niet alleen bij Flying Nun maar ook bij

het Britse Creation Records uit, en die plaat gaat als warme scones over de toonbank. The Bats, met Clean-bassist Robert Scott als frontman, volgt later dat jaar met een tour in Engeland. Ook The Clean is in die dagen benaderd om te komen spelen, maar moeder Kilgour legde de hoorn van de thuistelefoon weer neer nadat ze even een onverstaanbare Engelsman aan de lijn heeft gehad.

Invloed

Het geluid van de Flying Nun-bands vindt ook zijn weg naar andere bands. Een van de eer-

ste bands die door de Dunedin Sound beïnvloed zegt te zijn, is meteen geen kleintje: begin jaren '80 uit Michael Stipe van R.E.M. zijn bewondering voor The Clean. Later zullen ook Mudhoney, Stereolab, The Stone Roses, Yo La Tengo, Pavement en Guided By Voices verschillende Flying Nun-bands als invloed noemen. Dichter bij huis zijn Mauro Pawlowski en Bettie Serveert fan. Het label zelf is dan al een tijdje uit aan het doven, midden jaren '90 is de output van de meeste Flying Nun-bands aardig opgedroogd. Er worden nog wel wat releases voor het eerst op cd uitgebracht, maar dat was het dan ook. In de tweede helft van de jaren '00 volgt een opleving. Op labels als Woodsist, Slumberland en Captured Tracks flirten o.a. Crystal Stilts, Real Estate, Fresh & Onlys

en Woods met lo-fi, jangle en psychedelische pop. De naam Flying Nun gaat weer vaker over de lippen. Zo kan het dat The Clean, na jarenlang onder de radar te hebben geopereerd, op Primavera Sound 2010 speelt en daar het affiche deelt met de jongere bands die de Dunedin Sound hebben ontdekt. Met vrienden ben ik toevallig op dat festival, maar pas een jaar later leer ik Flying Nun en The Clean kennen. Te laat om de band ooit nog live te zien, zo zal blijken.

De non vliegt weer

De opleving valt samen met het moment dat Roger Shephard de rechten van Flying Nun terugkoopt. Shephard gaat samenwerkingen aan met eerder genoemde labels, en moeilijk te verkrijgen platen worden weer gedrukt. De website en de nieuwsbrief zijn

springlevend. Allemaal keurig op tijd om weer een nieuwe generatie fans te gaan vinden. En zie daar: een paar jaar na de wedergeboorte dweept een nieuwe lading bands uit Nieuw-Zeeland (en Australië) met de Dunedin Sound. Wat persoonlijke favorieten? Dick Diver, Scott & Scarlene's Wedding, The Stevens, The Twerps, The Stroppies, The Beths. Uitgegeven op kleine, onafhankelijke labels, met eenzelfde ethos als Flying Nun. Sla dit Bukblad dicht, doe je nonskap af, en duik zelf in de wereld van Flying Nun. ■

HET PERFECTE NUMMER BIJ DE APOCALYPS

TEKST: HANS MATHEEUWSEN

Waarom we iets van Slavoj Žižek zouden moeten lezen en 'Omphalos' van Cerberus Shoal het perfecte nummer is bij de apocalyps.

Stel dat je door Ljubljana loopt en aangeklampt wordt door een baardige en enigszins onverzorgde man die de vraag stelt waarom het wc-papier in elke winkel uitverkocht is. Waarschijnlijk heb je dan kennisgemaakt met de Sloveense filosoof Slavoj Žižek. Hij wordt genoemd als een van de meest oorspronkelijke denkers van onze tijd maar is buiten de kring van in filosofie geïnteresseerden nauwelijks bekend. Tijd om daar verandering in aan te brengen. Wat maakt hem belangrijk?

Voor mij is het belangrijkste wat hij aanreikt het gegeven dat de mens zich in een construct van gekte en

chaos bevindt. Hij beschrijft, met gebruikmaking van allerlei metaforen, de contouren van een op hol geslagen wereld waarin de rede totaal geen relevantie meer heeft. Zijn oplossing voor dit alles is de traumaverwerking: we moeten dwars door de gekte heen om 'ergens' te komen (te vergelijken met een psychiatrisch patiënt).

Žižek beschouwt zichzelf niet als een apocalyptisch denker. Wel beweert hij dat het afwenden van een totale catastrofe alleen maar kan plaatsvinden als we buiten de gegevens van het liberale kapitalisme gaan denken. Er is geen 'einde aan de geschiedenis' zoals Fukuyama verkondigde, maar een stagnatie van het denken in alternatieven. Mensen willen graag zekerheden behouden en waarschuwingen ontkennen en negeren, zodat we in een

situatie komen dat we met open ogen richting het ravijn koersen. We weten erg goed wat er mis is maar een adequate reactie komt er niet. Wie waarschuwt op tijd de bestuurder?

Žižek sleept er alles bij om zijn standpunten te onderbouwen. Van tv-series tot krantenberichten, van terloopse gesprekken tot de 'fascistische' pose van de beetje beroemde band Laibach uit zijn geboorteplaats. Hij heeft inmiddels een enorm oeuvre bij elkaar geschreven en ik kan aanraden om in de vakantietas van dit jaar minimaal een boek van hem in te pakken.

Omdat het woord 'apocalyps' regelmatig terugkomt, is het voor mij als groot muzikkliefhebber een uitdaging om daarbij een geschikt nummer te vinden. In mijn collec-

THE FOUR HORSEMEN,
HOUTSNEDE UIT DE
SERIE "THE APOCALYPSE"
VAN ALBRECHT DÜRER
(1498)

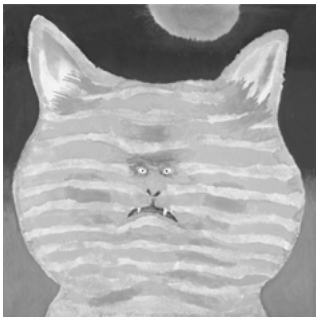
opgaan (en een beetje de dirigent kunt spelen). Dus... een goed glas, muziek keihard, boek van Žižek en laat de apocalyps maar komen!

P.S. het wc-papier is altijd op omdat mensen zich niet laten leiden door de rede (dan is er namelijk genoeg voor ieders behoefte), maar door het onheilspellende idee dat het op

tie heb ik iets passends gevonden. Het nummer Omphalos van de Amerikaanse band Cerberus Shoal, een groep ontstaan op de beroemde Berkely school of music in Boston en later 'gehuusvest' in Portland. De LP Homb, waar het nummer op staat, kwam uit in 1999 (voor velen sowieso een apocalyptisch jaar). Het werk van

de band is een amalgaam van stijlen: van (kraut)rock via jazz tot Gong-achtige collages. Ze krijgen nu het etiket post-rock maar ik vind ze veel breder dan dat; zoek ze maar eens op, ze hebben redelijk wat uitgebracht. Het nummer Omphalos is een traag meanderende, trance-achtige track: een nummer waarin je helemaal kunt

kán zijn. En dat betekent dat we als kippen zonder kop richting de supermarkt rennen en onze winkelwagentjes volgooien met als gevolg... ■

Om te vieren dat Bottom Shelf Records al tien releases heeft uitgebracht (o.a. Charlie & the lesbians, Paracetamol, Kieff, Pizza Knife en Timo van Lierop), is nummer 11 een verzamelaar! 'Bonanza' noemen zij de plaat. Hiervoor hebben zij allerlei bands gevraagd die ze cool vinden. Een deel daarvan zijn bands die bij hen een plaat hebben uitgebracht, maar het grootste deel nog niet, denk aan; Free Dust, the Kryng, Gramma, the Avonden, Peoples Pleasure Grounds, Nouveau Vélo, the Covies en vele anderen.

Het artwork werd gemaakt door illustrator Johan Kleinjan. Vanaf 23 mei verkrijgbaar en te bestellen via: info@bottomshelfrecords.nl.

WAT IS LEFT OF THE DIAL TOCH EEN GEWELDIG FESTIVAL, KOOP HAARTEN!

GUUS PROTO

UIT HET DAGBOEK VANEEN PROTO

DEEL 2

Een tijd terug heb ik de eerste Ultragoblin show gespeeld in Den Haag. Ultragoblin mag je zien als de doorstart van Achterlicht, maar dat hoeft niet per se van mij. Twee shows later mochten we al leuk doen op Sleazefest. In een uitverkochte Ronda opende ik met The Protos voor Jack White. Ik mocht zelfs zijn handje schudden! Paar dagen later stapten we een busje in (met eigen chauffeur). De eerste avond, een woensdag, speelden we in Gent. Omdat we de volgende dag in Toulouse moesten, reden we na de show nog door tot Parijs. Pitstop in een F1. We deelden de avond met Sloks, gave Italianen. Met hun nieuwe zanger is het een soort Gories x King Khan. In Lyon speelden we in een vochtige kelder, klassiek tongewelfje. Als laatste op een industrieterrein in Sorgues. After bij de boeker, hij had salami ogen. Ik heb een fransman uitgelegd wie Jacqueline Taïeb is. We sliepen daar. Pas om 7.30 poetste ik mijn tanden, twee uur later weer op en om 10 de bus weer in. In één ruk naar Mokum. Eenmaal terug moest ik een deadline halen; iets over een Jongkind. Voor een paar vragen mailde ik het Rijks (museum dus hè). Geen enkel van hun antwoorden klopte. Als 'informatiespecialist studie- en leeszaal' stond ze flink voor schut. Bij haar tweede versie haalde ze gelukkig wel een voldoende. Verder nog de eerste shows met GPSA gespeeld. Gay Porn Speed Addicts, Grand Prix Saudi Arabia, Geen Pulp Sinaas Appel, Green Pot Smoking Assholes, Gavrillo Princip Serbian Assassin. Dat is met mijn vriend Wessel en Kick. En nu ga ik iets schrijven waar u niets van begrijpt: 'Rinnzekete bee bee nnn krr müü'. Ik heb mijn dadaïstisch huiswerk gedaan. Verder nog een tripje Florentijnse kunst kijken met moeder. Op 19 april werd ik 20. Bij mijn laatste show als teenage punk (18 april) zag ik tot tweemaal toe kots in de wasbak, al herinner ik er nog maar één. Bij mijn eerste show als twiener (19 april) at ik een eierbal. Op Pasen nog 420 gevierd met mijn vrienden. We luisterden o.a. naar Jos van het Bos van Hakim. ■

De dagen leven

Er is een liefhebben
 Er is een werkelijk in de wereld zijn
 Er is een hoopje tranen
 Er staan zwartgelopen schoenen naast de voordeur
 Er ligt een knoopje in je kamer aan de rand van het bed een tweede
 Er hangt een lampje boven de eettafel maar je brand een kaarsje
 Je eet havermost zonder melk droge kappen smaken naar eenvoud
 Houten poten onder je bureau met gekraste tekeningen van het rechtezitten en
 opletten
 Je oma komt een kop thee drinken en weekt haar koeje in het warme water
 Er loopt een draadje van de boekenkast naar het keukenraam
 Het vergeelde randje om het schilderij
 In de avond wandel je door de straat en kijk je naar binnen bij het raam
 waar je ooit thuis
 Je eet nooit met een grote lepel want dat gaat je te snel
 Kinderen zie je enkel nog kleiner dan jij
 Een party zakt soms af tot aan je bovenbenen en dat laat je dan maar zo
 Je deed vier dagen met een potje kappertjes afgelopen week
 Ondersteboven lezen is je te lang geleden
 De lerarenkamer doet je denken aan warme chocolademelk zonder slagroom
 Het verdwijnen in de slaapzakkenkist op zolder

Doorlopen Loop Loop

DIDDY WAH DIDDY, PAPA OOM MOW MOW EN WAP SHOO WAP

Het Amsterdamse platenlabel Wap Shoo Wap Records had bij zijn geboorte in 2022 een apgarscore van 10 met de heruitgave van Ivy Green's eeuwig springlevende debuut-single I'm Sure We're Gonna Make It (Wap Shoo Wap). In de loop van de 44 jaar na het debuut is de songtitel gehusseld geraakt. Op de eerste uitgave stond Wap Shoo Wap in grote letters bovenaan, met I'm Sure We're Gonna Make It in kleinere letters eronder. Een mogelijke verklaring voor deze verhusseling is dat de uitdrukking I'm Sure We're Gonna Make It sinds 1978 synoniem is geworden voor het vuur en de ambitie van bands die het uiteindelijk nooit zullen gaan maken. De 'unsung heroes' van de rock 'n' roll zijn, voor wie het wil zien, vaak de grootste helden. Maar hoe zit het met de uitdrukking Wap Shoo Wap?

Wap en Shoo zijn betekenisloze woorden; pas getoonzet krijgen ze betekenis, maar zeggen dan nog altijd niks. Betekenisloze woorden smeren de rock 'n' roll; ze zijn als aardbeiensaus en slagroom op een heerlijk vette plak cake. Vorige eeuw, jaren vijftig, was het muzikale genre Doo Wop

razend populair in Amerika. Doo Wop grossierde in betekenisloze zanglijnen. Tim Mullens, zanger en songschrijver van Ivy Green, verwees met Wap Shoo Wap bewust dan wel onbewust naar dat stukje rock 'n' roll-historie, dat zijn wezen mede bepaalde. Mullens had zich gewarmd aan het vuur dat in rock

'n' roll brandt. Maar slechts een enkeling kan, eenmaal warm, het lot van Icarus ontwijken en Gilian Profundo P., geboren en getogen Amsterdammer en oprichter van Wap Shoo Wap Records, is er een van. We gingen bij hem langs in zijn kleurrijke Amsterdamse bovenwoning.

In de bijna twee uur dat we met hem spreken verontschuldigt hij zich meermaals voor het feit dat hij veel praat. Dat vindt hij zelf, want wij zien het probleem niet, dus ga door ga door. Hij spreekt als een verliefde, zwijgen zou een doodzonde zijn. Al decennia lang is hij actief in een wereldomspannend netwerk van mensen en bands

FOTO'S: MARK OLIJSLAGERS
TEKST: EDWIN TIMMERS

met een affiniteit voor alles wat raakt aan rock 'n' roll. Hij speelt in bands, hij boekt en programmeert bands en hij is DJ. Het idee voor een eigen platenlabel komt uit dat alles voort en ontstond niet geheel toevallig op z'n veertigste. "Sinds 2016 draaien we platen onder de naam Wap Shoo Wap. Rondom covid zag ik het vergrijsde publiek verjongen. Allemaal nieuwe bands met jonge mensen. Ik werd veertig en keek terug op zoveel plezier, ik had de wereld gezien en zag een eigen label als uitdaging voor mezelf om jonge bands een kans te geven, om hen hetzelfde plezier te gunnen." Hij liet er geen gras over groeien. Twintig vinylrelea-

ses in vier jaar, waarvan er reeds tien zijn uitverkocht; vijf zagen het daglicht in 2022, vijf in 2023, zes in 2024 en dit jaar nog eens vijf. Allemaal platen in het breed uitwaaiende rock 'n' roll-spectrum; van rhythm&blues tot garagepunk en van sixties beat tot glamrock. En allemaal platen die een lust voor het oog en als zodanig herkenbaar zijn, dankzij het vormgeverstalent van labelcompagnon Everaldo Pechler. Het appetijtelijke tijgerlogo is van Scott Sugiuchi, een Amerikaan in het netwerk van Gilian.

"Wat mij de rock 'n' roll in trok? Ik kom uit de hardcore-punk. We liepen wel eens binnen bij Nachtcafé

In De Diepte, een soort garage-rocktent, als er een DJ fantastische platen stond te draaien – ik was 18 of zo. Vreemd genoeg was er dan geen publiek. Later ontdekten we dat het daar pas na middernacht druk werd. Een nachtcafé inderdaad. Rond 2000 heb ik er talloze garagepunkbands gezien. Later ben ik gitaar gaan spelen in The Anomalous, tien jaar jonger dan de andere bandleden, die mij vertelden over de muziek in het legendarische VPRO-radioprogramma Stompin' van Roel Bentz van den Berg en Martijn Stoffer. In goeie muziek klinkt iets mee dat eraan vooraf ging. Dat ben ik daardoor wel gaan inzien

ja. Dan begin je bij garagepunk en kom je bij seventies punk en verder terug via de glam naar de sixties punk om bij de fifties rock 'n' roll en doo wop uit te komen. En uiteindelijk de verbanden zien tussen rhythm&blues, soul en gospel

en de lijn terug volgen naar blues en country blues. Er zijn honderden bands die de Ramones nadoen, wat begrijpelijk is, maar het wordt pas iets als je doorhebt dat de Ramones op geheel eigen wijze voortborduurd op girlgroup

pop, sixties punk en fifties rock 'n' roll."

Wekelijks ontvangt hij mailtjes van bands die hun muzikale creaties voor release aanbieden. Hij waardeert de moeite, maar hoort er zelden in wat hij erin wil horen. Wat hij zoekt is de Wap Shoo Wap als in I'm Sure We're Gonna Make It, het niet te beteugelen verleden dat in het heden meeklinkt. Bij de Spaanse band Automatic Lovers was het in ieder geval weer eens goed raak. Hun debuutsingle verscheen jongstleden februari en zo begint de aanbevelende tekst op bandcamp: 'Do you dig The Damned? Do you like The Vibrators? Are you a fan of Slaughter & The Dogs? If the answer is yes, then you're gonna love Automatic Lovers!' Wat je krijgt is erg lekker en niet vernieuwend. Het enige nieuwe zijn de jonge muzikanten, gezegend met bravoure en verwonderd puttend uit de oneindige energiebron die de rock 'n' roll is. Het is iedereen gegund het wiel opnieuw uit te vinden en precies dat, dat moment van verlichting, die gerevitaliseerde muzikale Eureka!, wil Wap Shoo Wap Records levend houden. In Spanje, tijdens een tour van Savage Beat, waarin Gilian gitaar speelt, stonden de vier mannen van Automatic Lovers vooraan bij het podium uit hun plaat te gaan terwijl Savage Beat speelde. Opvallend, volgens Gilian: "Hier in Nederland is het punkpubliek aan het ver-

jongen. In de rest van Europa is dat niet of nauwelijks het geval." Klopt, hier in Nederland gaat het ontegenzeggelijk lekker.

Je hoeft youtube niet op om zwart-witopnamen te bekijken van rhythm&blues-bands die in de sixties nog overeind stonden. Je kunt het in kleur zien en bovendien live. Op Wap Shoo Wap verscheen eind vorig jaar de debuutplaat van Doctor Velvet, een stel jonge kerels gemarineerd in old school R&B. Overtuig jezelf met het nummer Bad Luck Baby, zeker ook met de voortreffelijke gitaarsolo halverwege. Jaarlijks vieren we Oud op Nieuw, met Doctor Velvet

vier je dagelijks Oud als Nieuw. Gilian legt het hoesje van de nieuwe single van Fuck Fuck Fuck op tafel, een scoop, dus wij wakker. Op de A-kant een smeug ronkende cover van Henk Wijngaards hit Jaren Mee. Henk had 'm van Eddy Rabbitt, die er in 1980 als Drivin' My Life Away een dikke hit mee scoorde. Op de B-kant staat Amsterdam Moord, een eigen creatie van FFF. Dikke punkrock, niet te snel, onder een tekst die Gilian woord voor woord mee kan zingen en die verhaalt over Amsterdammers die door de bange massa wat al te gemakkelijk als tokkies worden afgeserveerd.

De single verschijnt in mei en later dit jaar een LP. Tot die tijd kan iedereen zich vermaken met de tweezijdige 7"-kraker Anal/Bad Habits die in 2022 op Wap Shoo Wap verscheen en terecht allang uitverkocht is. Tenslotte: in wrakke tijden telt goed nieuws dubbel: eind dit jaar ook een nieuwe plaat van The Covids! ■

BUKBEELD

STEPHAN LAM

Foto linkerpagina: Het Geruis | 'Het Geruis' kun je zomaar tegenkomen. In je nachtmerrie of in Rotterdam. Dat laatste gebeurde mij, toen ik bij het stadhuis stuitte op de straatvoorstelling 'De Rotteling'. De figuren zijn imposant en hun kostuums indrukwekkend. Achter deze mysterieuze creaties schuilt Daryl Grootfaam (van stichting Kracom), die met toewijding drie weken werkt aan één kostuum. Zijn ontwerpen zijn geïnspireerd door Oostenrijkse krampussen, maar zijn beweeglijker zodat ze kunnen skaten en gabberen. Kriskras door de stad brengen kunstenaars en dichters, uitgedost in deze kostuums, Rotterdamse mythologische vertellingen en sterke verhalen tot leven. ■

STÉPHAN GEBRUIKT GEEN INSTAGRAM, MAAR VERSTUURT WEKELIJKS ÉÉN FOTO PER E-MAIL, MET EEN KORTE BESCHOUWING. SCHRIJF JE HIER IN: [HTTPS://WWW.STEPHANLAM.COM](https://www.stephanlam.com)

MID-SPREAD ARTIST

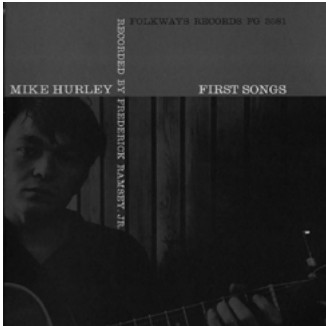
JONAS SARS

Collage op volgende pagina's | "Ik kan mezelf niet voorstellen wat ik zou moeten zonder skaten. Het is een soort virus. Ik bekijk de wereld om me heen met de ogen van een skater. Ik ben altijd bezig met een nieuwe skate-film. De ene film nog niet afgerond alweer doende met de volgende. Sinds jong maak ik korte films en vrijwel elke avond kijk ik een speelfilm. Ik wil er wel in door, maar dan op mijn eigen manier. De beelden op de 'spread' komen in principe uit m'n nieuwe film, waaraan ik nu werk. Je kunt het 'the story of my life' van dit moment noemen. Met veel beelden van Eindhovense kunstenaars. Ik wil heel graag de kunst terugbrengen in het skaten. De vrijheid, die in kunst en skaten zit. Ook een foto van Gijs, die jaarlijks Skatefest Schijndel organiseert. Sinds de Olympische Spelen wordt skaten heel serieus genomen, is het competitief geworden en werk voor sommigen. Skatefest Schijndel is gewoon gezellig, de viering van een subcultuur. Je hoeft er geen goeie skater te zijn. Tegen het vluchtige van youtube en social media maakte ik, complementair met een vorige film, een boek met foto's, tekeningen en schilderijen. De basis voor de tekening op de spread is een video-still [op 12:57, red.] uit de video Things That Rhyme With Pain die ik voor de band Søwt maakte. Dat was het beeld dat ik in mijn hoofd kreeg bij het woord 'spread'." ■

DIKKE KIJKTIP: SØWT – THINGS THAT RHYME WITH PAIN OP YOUTUBE!

KORTEBAANDRAVEN EN KOMKOMMERSORTEREN

ALBUM

Michael Hurley – First Songs | LP | Folkways | 1964: Begin april overleed op 83-jarige leeftijd Michael ‘Snock’ Hurley. Hij was de origineelste, liefste en meest eigengereide vertolker in het subgenre dat men ‘outsider folk’ noemt. Hele generaties aan freak-folkies, hippies, alt-country types en indie-rockers hebben inspiratie gevonden in de muziek van deze anti-held. Tot vlak voor z’n dood speelde hij nog op festivals. Nooit van Hurley gehoord? Start gewoon met ‘First Songs’, zijn debuut uit 1964 op Folkways Records, en dompel je onder in zijn fraaie liedjes over honden, eten koken, meisjes, weerwolven, UFO’s en wilde ganzen. Warmer en oprechter wordt het niet. ■

ANDRÉ STEENBERGEN

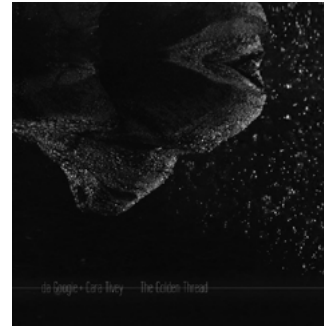

LIVE

Nagasaki Swim - Altstadt | Eindhoven | 3 April 2025: Een zwoele voorjaarsavond in Eindhoven. De eerste echte zonnestralen van het jaar. Ik liet een tuin vol spelende kinderen achter. Zou het de moeite waard zijn? Ik op weg naar de Altstadt – benieuwd of Nagasaki Swim dat lentegevoel ook het podium op krijgt. Met hun kersverse derde album *The View From Up There* onder de arm, stond er een voltallige band op het podium: zes man sterk, toetsen erbij, blazer erbij – sax, alt-sax, klarinet, het hele feest. Het geluid zat meteen goed, al stond de zang in het begin wat schel. Gelukkig was dat snel vergeven, want wat een warmte, wat een gelaagdheid. Slidegitaar gleed als zonnestralen door de set.

Af en toe voelde het echt alsof het laatste streepje zon door de ramen van de Altstadt naar binnen kroop. Alleen de stemvormer in ‘picture’ had van mij thuis mogen blijven; die haalde wat van de puurheid weg. Maar dat mocht de pret niet drukken. Het werd een mooi, muzikaal uur vol licht, lucht en de belofte van meer lange dagen. Nagasaki Swim liet horen dat de lente echt begonnen is. ■

JAAP MAAS

ALBUM

Da Googie & Cara Tivey – The Golden Thread | LP | 2025: Deb Googie is de bassist van de legendarische band My Bloody Valentine en onder de bijnaam Da Googie maakte deze grand lady van de shoegaze samen met pianist Cara Tivey haar eerste soloplaat. Knap hoe dit tweetal zo’n gelaagde sound weet neer te zetten. Uit de vervreemdende geluidscollages doemen naast de heldere, klassieke pianoklanken van Tivey, ook twee hele mooie, trage popliedjes op; ‘Bad Habit’ en ‘Dumb’. Prachtige plaat voor fans van alles wat tussen de muziek van Beth Gibbons en, eh, MBV in zit. En live wordt het een en ander uitstekend vertolkt, zoals we onlangs in het knusse, vierkante zaaltje van Extrapool (Nijmegen) hebben mogen aanschouwen. ■

ANDRÉ STEENBERGEN

SONG

Model/Actriz - Cinderella | 2025: Cinderella nestelt zich vrij makkelijk in je kop. De zenuwachtig en kort aangeslagen dissonante gitaarrif geeft dit Electro-Pop-Punk nummer een fijne dosis grilligheid. Langzaam bouwt de onrust in het nummer verder op, frontman Cole Haden weet dit met zijn melancholische stem verder aan te dikken. Het nummer gaat nergens helemaal los, wat de spanning bewaart. Afgaande op eerder werk van Model/Actriz zal ongetwijfeld op het nieuwe album *Pirouette* wel eens uit de bocht gevlogen worden. Op het moment van schrijven is deze nog niet gereleased. We houden de spanning tot 2 mei vast, dan wordt het nieuwe album gereleased. ■

MARK OLIJSLAGERS

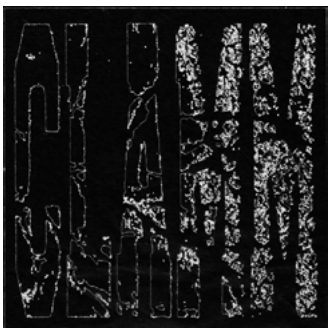
SINGLE

God – My Pal | 7-inch | Sorcerer Records | re-release | 2025:

*“You’re my only friend...
You don’t even like me.”*

Toen God nog bestond en over zijn bestie zong. Godsamme, wat een ripper is dit en wat had ik graag deze gruzige, Replacements-achtige, Aussie-rocker op single gehad. Destijds al. OMG, er is afgelopen maand een re-release uitgebracht op oranje, transparant vinyl! Jezus, het ding is al uitverkocht! ■

ANDRÉ STEENBERGEN

SONG

Clamm - And I Try | Meat Machine | Aussie-postpunk | (2025): Clamm heeft weer nieuw materiaal op Spotify geknald, er zit dus een album aan te komen. 'And I Try' is één van de nieuwe nummers. Heerlijk voortstuwen de drums, een rudiment wat nauwelijks veranderd gedurende het nummer. De toetsen, gitaar en bas laveren daar opzweepend overheen. Met een dikke vier minuten uitzonderlijk lang voor Clamm's begrippen. Langzaam winnen deze Australiers terrein in Europa in het kielzog van landgenoten Amyl & The Sniffers, die in dezelfde gitaarrock vijver vissen. Clamm brengt er alleen wat meer agressie en frustratie in. Laat maar komen dat nieuwe album. ■

MARK OLIJSLAGERS

SONG

The Men - Pony | van de LP 'Buyer Beware' | Fuzz Club Records | 2025: 'Pony' is het openingsnummer van de nieuwste plaat van het uit Brooklyn afkomstige The Men en deze heren (ha, vandaar die bandnaam!) vliegen er meteen vol in. Dikke, ietwat hees gezongen, alternatieve 'rawk' met halverwege een gierend gitaarsolo die het behang van de muren doet komen. De drummer is met veel geram op de bekens wel dusdanig aanwezig dat alles nogal dichtgemetseld aanvoelt. Gelukkig brengen de op de achtergrond gezongen 'ooooeh, oooooeh, hoooo's' lucht en subtiliteit. Topnummer! ■

ANDRÉ STEENBERGEN

ALBUM

Ditz - Never Exhale | LP | not on label | self released | 2025: Ditz swingt, Ditz beukt, Dits rockt, Ditz speelt, Ditz bijt, Ditz voelt, Ditz zuigt, Ditz trekt, Ditz huilt, Ditz vraagt, Ditz post, Ditz punkt, Ditz zoemt, Ditz schuurt, Ditz leeft, Ditz danst, Ditz geeft, Ditz zweet, Ditz schreewt, Ditz schokt, Ditz glanst, Ditz eist, Ditz blijft, Ditz vloekt, Ditz smeekt, Ditz bloedt, Ditz moet, Ditz lonkt, Ditz vecht, Ditz brandt, Ditz gaat, Ditz spuit, Ditz waagt, Ditz staat, Ditz heelt, Ditz wint. ■

ANDRÉ STEENBERGEN

LIVE

Concert Mich - Altstadt | Eindhoven | 19 April 2025: Mich (zeg: Mig) stond in de zaal zoals ze klinken: beheerst, hoe-kig, en een tikje afstandelijk. De set was een doordachte doorsnede van hun vier langspelers, aangevuld met losse singles. Korte nummers, helder gespeeld, melodieuze en gestileerd. Maar het duurde even voordat er iets begon te gloeien. De opbouw was traag, het geluid aan de vlakke kant. Goedbedoelde melancholie zonder veel frictie. Na een minuut of twintig kwam er wat lossier spel: de toetsenist ging stuiteren, de bassist oogde alsof hij het publiek in wilde springen, en plotseling werd er voorzichtig gedanst. Zelfs een meeklappmoment haalde het – tot lichte ergernis van cynici – maar

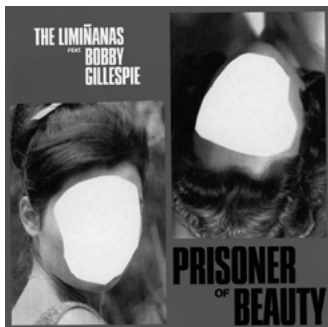
SONG

Reigning Sound - Reptile Style | van de LP 'Time Bomb High School' | In The Red Records | 2002: Omdat ik onlangs in het wild weer eens een Reigning Sound plaat tegenkwam die al een tijdje op mijn 'want-list' stond, volgt hier met terugwerkende kracht aandacht voor de beste roots-rockende band in garageland. 'Reptile Style' heeft het helemaal: de wat hese, soms onvaste stem van Greg Cartwright (ik noem 'm nog steeds Greg Oblivian), de Stones-achtige riffs, het zoemende orgel..... en dan dat refrein.....aaargh, wat goed. ■

ANDRÉ STEENBERGEN

het werkte wel. Het samenspel tussen de gitaristen was een van de sterkste punten: subtiel, strak, zonder overdaad. Toch bleef er iets gekunstelds hangen. Alsof de band zich net niet helemaal durfde over te geven aan de avond. Gecontroleerde distantie met glimpjes vuur. Showerhead Replacement – hun beste nummer als je het mij vraagt – stond niet op de setlist. Dat voelde toch als een gemiste kans, in een optreden dat smeekte om net dat beetje extra. ■

JAAP MAAS

SONG

The Limiñanas with Bobby Gillespi - Prisoner of Beauty | Because Music | 2025: Op hun nieuwe dubbelaar 'Faded' doen The Limiñanas het met net wat teveel gastzangers en, helaas, dat maakt de plaat onevenwichtig. Het 'four-to-the-floor' nummer 'Prisoner of Beauty' met zanger Bobby Gillespi pakt daarentegen wel goed uit. Zie het als 'Rocks' van Bobby's band Primal Scream dat voorzien is van de goed te behappen, 60s fuzz-sound van de Limiñanas. Het geluid van de rinkelende akoestische gitaar in combinatie met de tamboerijn, hét handelsmerk van deze Fransen, doet het nummer naar grote hoogten stijgen. ■

ANDRÉ STEENBERGEN

SONG

M(h)aol - Pursuit | van de LP 'Something Soft' | Merge Records | 2025: 'Pursuit' van de 'Ierse-band-met-de-lastige-naam' (spreek M(h)aol uit als 'male') is een LCD Soundsystem-achtige track waarin de angst om als vrouw 's nachts over straat te lopen knap wordt weergegeven. Het stomme is dat, ondanks de ernst (en helaas nog steeds actualiteit) van het thema, het toch ook goed swingen is op deze manische danspunk. Dat maakt het ongemakkelijk op de dansvloer... maar wellicht is dat nu net de bedoeling van M(h)aol; dansen, zaken aan de kaak stellen en dit alles niet pikken! ■

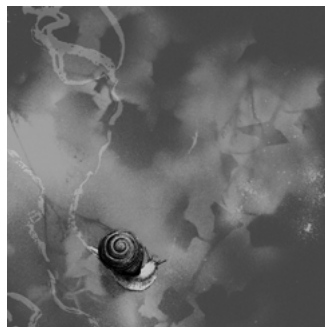
ANDRÉ STEENBERGEN

LIVE

Kim Gordon en Kim Deal | Everybody's Live with John Mulaney | Netflix | 2025: In de tweede aflevering van John Mulaney's Netflix talkshow, zijn twee grootheden (met dezelfde voornaam) uit de alternatieve nineties te gast. Kim Gordon speelt live in deze uitzending 'Bye Bye' van haar solo-album 'The Collective' uit 2024. Met haar 71 jaar is ze haar experimentele driften nog niet verloren en klinkt nog met dezelfde urgentie als destijds in Sonic Youth. Daarna speelt Kim Deal 'Nobody Loves You More' van haar nieuwe debuut solo-album. Tot slot sluiten deze twee samen af met 'Little Trouble Girl', afkomstig van het Sonic Youth album 'Washing Machine' uit 1995. Bekijk de live nummers via: bukblad.nl/kim-kim ■

MARK OLIJSLAGERS

ALBUM

Rats on Rafts - Deep Below | LP | Kurious Recordings / Fire Records | 2025: Rats on Rafts schildert in grijs tinten en levert met 'Deep Below' nu al de meest melancholieke plaat van dit jaar af. Met gedragen zang, echo-gitaar, stemmige synths en drums als in een dodenmars neemt de bedwelvende, traag walsende slow-wave van de Rotterdammers je mee naar een nevelig dromenland. Je zakt en zweeft weg... en dan ineens is daar het tintelende 'Japanese Whispers', het beste jaren tachtig liedje gemaakt in 2025. Echt, 'Deep Below' is één van de mooiste albums uit 010! ■

ANDRÉ STEENBERGEN

SONG

Mclusky - Way Of The Exploding Dickheads | not on label | Mclusky self released | 2025: Exit Metz, enter Mclusky! In Noiserockland werd flink gehuild om het heengaan van Metz. Het drietal was het beuken en reizen moe en hingen eind vorig jaar de instrumenten aan de wilgen. Maar niet getreurd, er is vervanging! Het verwante trio Mclusky heeft, na jaren geleden gestopt te zijn, besloten weer op pad te gaan en harde platen te maken. Op het nieuwe 'Way Of The Exploding Dickhead' horen we die ietwat sarcastische zang, de stekelige gitaar, de bulderbas en de Neanderthaler drums zoals we dat gewend waren van hun meesterwerk 'Mclusky Do Dallas'. Er is niks veranderd en dat is top! ■

ANDRÉ STEENBERGEN

SONG

Split System - On The Edge / On The Loose | 7-inch | Drunken Sailor Records | 2025: In Europa neemt Drunken Sailor de distributie op zich van plaatjes van lekkere, garage-rockende herri-bandjes als Stiff Richards, Alien Nosejob, The Drin en last but not least Split System! Deze 'On The Loose / On The Edge' van dit uit Melbourne afkomstige vijftal is weer een onvervalste, pretentieuze, schorre punkerd (maar dan van nu!) van heb ik jou daar.

Hard draaien en bier binnen handbereik houden. Oh, en denk aan het meubilair! ■

ANDRÉ STEENBERGEN

HET VEELZIJDIGE UNIVERSUM VAN GIEK

TEKST: DICO BAK

FOTO: WALTHER LE KON

Mystic visionary, multidisciplinary artist, independent reincarnation researcher... Het is een greep uit de termen die de 37-jarige Stephanie Smit, alias Giek, gebruikt om zichzelf te omschrijven. Het blijft echter moeilijk om de veelzijdige kunstenaars en “nerd voor spirituele groei en astrologie” in een hokje te plaatsen: “Verwacht geen rockbandje of liefdesliedjes, maar intense performances met symboliek en humor”, aldus Giek. Daarnaast spelen de vorige levens die Giek door middel van astrologie, intuïtieve inzichten en deep soul reading heeft ontdekt een grote rol in haar performances.

Ik spreek Giek in Groningen, in de schaduw van de Martinikerk. Iets meer dan een week geleden verbleef ze nog in Zuid-Portugal, waar ze samen met haar vriend een aantal maanden in een omgebouwde camper heeft rondgereden. De voorbereiding van de reis verliep helaas niet zonder slag of stoot, want de camper die ze had gekocht bleek tijdens de keuring helemaal verrot te zijn. Volgens Giek “durfde de garage de camper niet eens op de brug te zetten.”

Nadat het Brabants Dagblad een artikel over de situatie had geschreven, keerde het geluk weer terug aan haar zijde. Een echtpaar uit Bovenkarspel sympathiseerde met haar verhaal en doneerde haar hun oude camper. Het avontuur kon beginnen. Tijdens de reis heeft ze past life readings voor anderen gecombineerd met performances en het opzetten van een promotieplan voor de komende periode. In de performances combineert Giek avant-garde klassieke mu-

ziek met comedy, poëtische teksten en memes. Op YouTube zijn fragmenten uit verschillende stukken zoals ‘A Soul’s Journey’ en ‘Kybalion the Musical’ te zien. Daarnaast heeft ze onder de titel ‘Transending Time and Space Memes’ een verzameling humoristische video’s gemaakt over de mensen die zij in haar vorige levens is geweest.

Tot dusver heeft ze 22 vorige levens kunnen achterhalen. Eén van hen is Jim Morrison, de

frontman van de legendarische rockband The Doors: “Ik voelde altijd een sterke verbondenheid met de muziek uit de jaren ‘60 en Los Angeles”, aldus Giek. Het balletje begon te rollen toen ze op YouTube een video van The Doors aanbevolen kreeg. Ze voelde een energie die ze niet kon verklaren. Het werd voor haar duidelijk toen ze een reading van 40 pagina’s over zichzelf teruglas: het was net alsof ze over het leven van Jim Morrison las.

Volgens Giek spelen de gebeurtenissen in je vorige levens een grote rol. Ze spreekt over ‘karmische blokkades’: trauma’s die je onbewust meedraagt uit vorige levens. Bepaalde thema’s, zoals verslaving of succes, blijven zich herhalen. Haar performances dienen als plek om verborgen kennis en inzicht over onze vorige levens te openbaren, met als doel om het publiek te begeleiden richting “oneness with their soul”. Het performen heeft altijd in de aard van Giek gezeten. Als

jong meisje wilde ze zangeres worden en trad ze graag op. Op de basisschool haalde ze lage scores, behalve met vakken zoals handvaardigheid en muziek. Een creatieveling in hart en nieren. In de puberteit raakte Giek echter verstrikt in een alcohol- en drugsverslaving, waardoor het maken van kunst en muziek op een laag pitje kwam te staan: “Ik woonde destijds in Amsterdam en ik gebruikte heel veel drugs. Ik ging wel 3 tot 5 dagen door met feesten zonder te slapen en

weinig te eten. Ik leefde met de mindset dat ik niet ouder dan 40 zou worden. Daar was ik echt van overtuigd."

In diezelfde periode begon het mensen om haar heen op te vallen dat ze een echte entertainer is: "Ik hield heel erg van dansen. Ik ging gewoon helemaal uit mijn plaat. Daarnaast kon ik urenlang met mensen blijven praten." Gezien haar talent om mensen te vermaken, opperden haar vrienden dat ze de theaterschool moest gaan doen. Dat zag ze wel zitten: het jaar daarna meldde ze zich aan voor een theateropleiding.

"Mijn tijd op de theaterschool was in eerste instantie super ongemakkelijk. Ik was destijds 23 of 24, terwijl de meeste rond de 16 waren. Ze legden heel snel

DE CAMPER VAN GIEK

contact en gaven elkaar direct knuffels", aldus Giek. "Het was een manier van contact leggen die ik alleen kende als ik drugs had gebruikt. Ik gebruikte speed op de wc om mee te komen met de groep."

Ondanks de moeilijke start is ze tijdens de opleiding begonnen met een afkicktraject. Met succes. Volgens Giek heeft "theater haar leven gered." In 2014 deed ze samen met een klasgenoot mee aan Holland's Got Talent onder de naam 'Kots'. Ze zongen over, ik citeer, "liefde, mannen en andere walgelijkheden." Ze schopten het tot de finale en traden in de periode erna op door heel Nederland.

Het was het begin van een periode waarin Giek ontzettend graag succes wilde behalen in de mu-

ziek. Na een aantal jaar ervaring op te hebben gedaan in Kots, en later in het synthpopduo 'Lucifers Dream', bracht Giek in 2017 'A/S/L' uit, een EP met persoonlijke teksten over internetverslaving. Ze bracht het uit onder de naam 'Giek_1', een verwijzing naar internetcultuur.

De wens om succes te behalen in de muziek veranderde echter steeds meer in de wens om iets te doen waar zij voldoening uithaalt. Zodoende ontstond 'Reality Cult': een "wereld" waarin Giek verschillende disciplines naast elkaar, en samen, kan uitvoeren. Een verzameling van de nummers die Giek na 'A/S/L' uitbracht, gecombineerd met een aantal onuitgebrachte nummers, vormde de basis voor haar eerste show 'Own Reality', waarin ze het publiek meeneemt in hoe ze haar

verslaving wist te overwinnen. Inmiddels krijgt ze steeds vaker erkenning voor haar werk. Onlangs is haar performance 'A Soul's Journey' gestreamd op het online evenement 'Spirituality and the Arts' van Harvard Definity School en later dit jaar zal ze met dezelfde performance door de Verenigde Staten en Duitsland toeren. Het zal een uitnodiging zijn voor het Amerikaanse en Duitse publiek om zich te laten inspireren en toe te treden tot het veelzijdige universum van Giek. ■

HOE R&B JAMAICA VEROVERDE

Jamaica, 'The Loudest Island In The World', is de geboorteplaats van de levensbeschouwing Rastafari én van Reggae, met als bekendste icoon Bob Marley, die Jamaica op de wereldkaart zette.

Reggae kwam via Rocksteady voort uit de Ska. Meer dan vijftien jaar voor No Woman No Cry en twintig jaar voor Baggy Trousers zagen de eerste Ska-singles het licht. Na de Tweede Wereldoorlog kwamen Amerikaanse muziekgenres als R&B en Jazz aan land en vermengden zich met Caribische muziekstijlen als Calypso, Mento en de religieuze processie muziek van de Maroons. New Orleans was een smeltkroes van etniciteiten en dito muziekstijlen. Afrikaanse ritmes, Swing, Brassband, Ragtime en Shuffle-blues leidden tot R&B typisch voor New Orleans. De singles en het geluid ervan kwamen in Jamaica terecht via de radio, Amerikaanse soldaten gestationeerd in Jamaica en Jamaicaanse arbeidsmigranten in Amerika. Volgens sommigen namen de matrozen uit Jamaica de beat die ze in bars hoorden mee naar huis en de rest is geschiedenis. Pioniers als Coxson Dodd, Duke Reid, King Edwards, Stranger Cole en Prince Buster pikten de R&B singles gretig op en draaiden deze op hun sound systems, mobiele disco's in de straten van Kingston, Beat Street, en maakten zo de muziek toegankelijk voor de massa. Deze Sound Systems hadden namen als Downbeat, The Trojan, The Giant en The Voice Of The People. Ze hadden hun eigen DJ's. Coxson Dodd had Count Machuki, die op z'n beste Amerikaans de plaatjes aan elkaar praatte. De concurrentie was hevig, titels werden doorgekrast om niet te verraden wat er werd

gedraaid. Zij begonnen hun eigen platen te produceren, R&B muziek met het accent op de tweede en vierde tel. Laurel Aitken, Lloyd Clarke, Byron Lee, Eric Morris, Derrick Morgan en Owen Gray behoren tot de eerste

REV & PAPPA PODCAST

Ska-artisten. Welke R&B nummers waren belangrijk voor de ontwikkeling van Ska? Volgens Prince Buster, producer van The Folkes Brothers en maker van singles als Madness, One Step Beyond en Al Capone in de eerste helft van de jaren zestig, was alles terug te voeren op Willis 'Gatorail' Jackson's Later For The Gator. Millie Small nam See You Later Alligator op en ook Be My Guest van Fats Domino op en natuurlijk My Boy Lollipop, dat in 1956 al door Barbie Gaye werd opgenomen. Be My Guest en My Boy Lollipop waren grote hits op de Sound Systems en de accenten op de off-beat waren niet aan dovemansoren gezegd. No More Doggin' van Rosco Gordon was volgens Chris Blackwell een bepalende factor in het ontstaan van Ska. Laurel Aitken baseerde Boogie In My Bones op dit nummer. Every Shut Eye Ain't Sleep van Eddie Chamblee & His Orchestra was een Sound System favorite. De Skatalites waren de Jamaicaanse huisband én jazzliefhebbers. In de jaren zestig speelden ze op talloze Ska-nummers, waaronder Ska-ra-van, vrij naar Duke Ellingtons Caravan, de basis voor hun sound. ■

12 TIPS

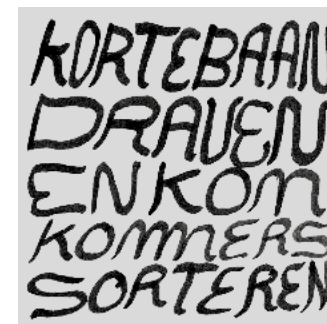
12. MR. FOUNDATION - SEE THEM A COME.
11. HITALS - RUDE BOY TRAIN.
10. THREE TOPS - LORD HAVE MERCY.
9. ANTHONY ELLIS - I'M THE RULER.
8. DERRICK & PATSY - HOUSEWIFE'S CHOICE.
7. LLOYD CLARKE & SMITHIES SEXTET - NOW I KNOW THE REASON.
6. JACKIE & DOREEN - THE VOW.
5. JACOB MILLER - LOVE IS A MESSAGE.
4. CLARENDONIANS - YOU WON'T SEE ME.
3. BILLY COLE - ROCK ALL NIGHT.
2. THE MINSTRELS - PEOPLE GET READY.
1. THE SOULETTES - HEY SENORITA.

BUKBLAD OP SPOTIFY

BUKBLAD's onderste plank is onze Spotify playlist waarop je onder andere alle bands uit deze editie kunt luisteren. Wij verversen de playlist regelmatig met nieuwe nummers die volgens ons aandacht verdienen.

De liedjes die in onze vaste rubriek 'Kortebaandraven en komkommerssorteren' voorbij komen, brengen we samen in deze playlist.

FREE DUST

GRATIS STOF VOOR IEDEREEN

FOTO'S: TEIS ALBERS
TEKST: EDWIN TIMMERS

In elke vezel ben je een muzikliefhebber, wezenlijk en dus onophoudelijk hunkerend naar nieuwe oorwormen. Zo tegen je veertigste heb je al duizenden platen beluisterd van misschien wel duizend of meer bands. Als fan kijk je op tegen je muzikale helden. Besluit je vervolgens om met een paar anderen muziek te gaan maken, dan is het lastig je eigen werk ten opzichte van dat van je helden in te schatten. Het oordeel van een derde kan dan heel verrassend uitpakken. In het kort is dit het verhaal van Free Dust. De debuutplaat van dit trio uit de omgeving van Mariahout is net uit op Subroutine Records.

De provincie Noord-Brabant staat vol met herbestemde schuren en stallen. Ruimtes waarin voorheen varkens hun dagen sleten, krijgen een nieuwe functie als drugslab. Of ze worden vertimmerd tot repetitiehok voor bands. Free Dust repeteert hun set in zo'n herbestemde schuur aan de rand van Lieshout. Ze bereiden zich voor op een kleine

tour ter promotie van hun debuut. Inge Kies en Niek en Tim Leenders laten hun instrumenten even voor wat die zijn en verwelkomen de Bukbladdelegatie met een verse bak koffie. Niek en Tim zijn broers en Inge en Niek vormen met hun drie kinderen een gezin. Om tot iets moois te komen, hoeft je het niet per se ver te zoeken. Het familiäre vinden we ook te-

rug in de bandnaam. Een muziekminnende oom van de broers heet voluit Godefridus en verkort Fridus. Free Dust is een speelse verhaspeling van Fridus.

Niek is radiodiagnostisch laborant in een ziekenhuis, maar dat hoor je niet terug in zijn kunstige gitaarspel, waarvan je ook kunt genieten in de muziek van Nouveau Vélo. Ondanks zijn decennialange ervaring op het instrument, met ruime overschrijding van de 10.000 uren regel, vindt hij het lastig om zichzelf muzikant te noemen. "Artiest ligt me beter." Nieuw voor hem is de positie van leadzanger, waarover hij nog wat onzeker is, wat mag, maar niet nodig is. In zijn stem resoneert koele beschouwing. Hij klinkt als iemand die uit een maffe droom ontwaakt en daarover, een beetje slaperig nog, met lichte doch oprechte verbazing vertelt. Dezelfde verbazing kan zich bij de luisteraar voordoen bij het horen van de eerste tekstregel 'There was a horse in the crowd' van het liedje Horse. Het refreintje heeft de woorden 'All black'. Gaat het over een depressie? Niek lacht: "Nee hoor. All black paste meteen goed bij het refreintje. De rest van de tekst hebben Tim en ik daar naartoe geschreven."

Inge studeerde aardwetenschappen en biologie, deed de pabo en is nu docent euritmie op een middelbare school: "Op een gegeven moment dacht ik: ik wil drummen. Na een half jaar drumles wilde ik een band beginnen en Niek ging daarin mee." Dat was het startsein. Met covers van Shocking Blue, Talking Heads en Patti Smith werkten ze toe naar

hun podiumdebuut, een verrassingsoptreden op de bruiloft van Nouveau Vélo's Rolf Hupkes. Tim haakte aan op bas, een instrument dat hij, wiskundeleraar, naar eigen zeggen beheerst conform de 10.000 uren regel als je die in minuten zou stellen. "Tijdens de eerste drie repetities hebben we twintig nummers of zo gemaakt," memoreert hij. "Opzetjes. Doordeeweeks luisterden we de repetitieopnames ervan terug om er tijdens volgende repetities aan te schaven." Toen een en ander vorm kreeg stelde hij

voor om de liedjes in een studio vast te leggen, gewoon om het vastgelegd te hebben. Twee jaar geleden voegden ze de daad bij het woord. Niek Hofstetter van Subroutine stimuleerde de band om het niet af te raffelen maar serieus aan te pakken. Kennelijk hoorde hij iets dat met wat extra aandacht tot iets moois zou uitbloeien. Afgelopen augustus speelde Free Dust in Vera Groningen. Na afloop kwam Hofstetter naar hen toe om te zeggen dat hij besloten had de debuutplaat uit te brengen. Terecht, want de

fris voorthoppende gitaarpop met bezwerende structuren en moody randjes gaat met elke luisterbeurt dieper in je systeem zitten en is daarmee een blijvertje. Free Dust for everyone. ■

DEAD MOON MUSEUM

TEKST: JAAP MAAS
FOTOGRAFIE: BRENDA MERTENS

In Nijmegen, vlakbij het centraal station, in een klein drie-kamerappartement, zit het enige Dead Moon museum ter wereld. Een museum gewijd aan het garagerock trio uit Portland, dat vanaf 1987 een schare trouwe fans achter zich aan kreeg, zeker in Europa. Op een winderige vrijdagmiddag stonden we er voor de deur. Ik sprak de directeur en enige medewerker van dit museum: Jozzy Rubenski.

Eyecatcher in je museum is toch wel de backline die pontificaal in de woonkamer staat. Hoe komt die nu terecht in een huiskamer in Nijmegen?

"Ongeveer 10 jaar geleden, toen Fred Cole een laatste afscheidstour deed [overleden in 2017 red.], heb ik de backline gekregen. Na zijn laatste show in Nijmegen riepen ze mij apart, Fred en zijn vrouw Toody (bassist van Dead Moon en echtgenoot van Fred red.): "We willen jouw iets vragen, wil jij op onze backline passen?" Nou dat hoeft je natuurlijk niet te vragen. De backline stond nog in de Vera, waar

ze wel meer Dead Moon spullen opsloegen voor hun Europese tours. Op een zaterdag ben ik er naartoe gereden met een vriend en sindsdien staat ie hier. Als je op oude foto's kijkt van hun punkband The Rats (de eerste band waarin Fred en Toody samen speelden tussen 1980 en 1984), zie je die speakers en versterkers al staan. Het drumstel had ik eerder al gekregen."

Is daarmee het museum ontstaan?

"Eigenlijk niet. Het begon allemaal met een bekken, die de drummer Andrew Loomis tijdens

hun tweede optreden in Delft in 1992 kapot sloeg. Toen zei ik: "Mag ik die hebben?" Dat mocht, als ze eerst langs de winkel waren geweest waar ze hem gekocht hadden, zodat ze konden laten zien dat ie kapot was en een nieuwe kregen. Ik nam na elk optreden wel wat mee, een lege whiskey fles bijvoorbeeld [die stond altijd op het drumstel van Dead Moon met een druipende kaars red.]. En na verloop van tijd, ik heb ze wel zeventig keer gezien, zeiden Fred en Toody dat ze zelfs een museum in Europa hebben. Dat is eigenlijk ook wel zo. Toen ben ik het dus 'Het

BACKLINE EN DRUMSTEL
VAN DEAD MOON

JOZZY RUBENSKI

Dead Moon Museum' gaan noemen. Een mooi moment was toen Toody twee jaar geleden het museum bezocht. Dat was wel even slikken, want ze zag alles weer voor het eerst sinds jaren."

Hoe is jouw vriendschap met Dead Moon ontstaan?

"Ik werkte bij Doornroosje en daar heb ik Dead Moon voor het eerst gezien. Dezelfde avond zijn we

met Toody, Fred en Andrew op stap gegaan en dat klikte meteen. Met name met drummer Andrew. Vanaf toen ben ik naar heel veel optredens in Nederland geweest. In die beginjaren schreef ik ook brieven aan ze en toen ik mijn eerste e-mailadres had, stuurde ik ze e-mails. Ook foto's. Fred en Toody woonden nogal afgelegen, buiten de stad Portland, ik weet nog dat ik een foto van 1

MB stuurde en dat Fred er 24 uur over deed om de foto binnen te halen. Het huis hebben ze helemaal zelf gebouwd, ach ze waren wat dat betreft ook een beetje oude hippies."

Voor de vriendschap kwam de muziek. Kun je uitleggen wat je daarin aansprak?

"Ja, dat weet ik niet precies. Dat is moeilijk uit te leggen. In eerste

instantie was het zeker de muziek, die is heel basic. Er was nog geen internet waar je makkelijk de teksten kon terugvinden, dat kwam later pas. Maar toch kreeg ik een gevoel waar de nummers over gingen. En het aparte stemgeluid van Fred. Veel mensen vinden dat hij niet kon zingen, maar dat kon hij wel. In de jaren zestig noemden ze hem niet voor niks de blanke Stevie Wonder. Hij heeft

er heel bewust voor gekozen om te zingen vanuit de 'the top of his lungs'. Daarom hadden ze ook altijd visolie bij zich en die namen ze dan voor een optreden. Dat werkt natuurlijk helemaal niet."

Jij hebt ze dus veel op tour meegemaakt, hoe ging dat dan?

"Er werd héél véél gezopen. Drugs deden ze niet, omdat ze in de jaren 60 al best veel vrienden verloren

hadden aan drugs. Maar drinken... er stond onder andere altijd een fles Southern Comfort op de rider. Die dronken ze niet alleen op, maar werd vrolijk met iedereen gedeeld. Hij ging natuurlijk wel altijd op. Fred reed op de tours alles zelf in een gehuurd busje en hij dacht overal de weg te weten, dat ging wel eens mis. Later lieten ze zich wel rijden, maar dan nog wist Fred altijd de weg."

Waarom is volgens jou Dead Moon zo, tja Dead Moon gebleven?

“Nou zeker in het begin hebben ze veel aanbiedingen gehad. Ze konden mee op tour met Nirvana, maar dat deed Fred niet, omdat hij een ander optreden had staan, voor 200 man ofzo. Hij wilde het gewoon niet uit handen geven. Daarnaast nam Fred alles zelf op. De platen klinken zo authentiek omdat Fred alles zelf opnam. Echter op een gegeven moment ging hij steeds minder horen, dan ging hij zelf aan de opnameknoppen draaien. Iedereen denkt dat het zo moest klinken, maar het kwam omdat hij nauwelijks nog iets hoorde. Na Dead Moon hebben Fred en Toody nog 10 jaar met hun nieuwe band Pierced Arrows getourd, hier deed ik de PR voor, toen vroeg Fred of ik een telefonisch interview wilde doen voor hem in Australië. Hij hoorde niks meer door de telefoon. Ik zei: “Wat denk je zelf? Dat ga ik toch niet doen? Hoe moet ik dit dan doen? Of ik Fred Cole ben?”

Het hele huis hangt vol met herinneringen aan Dead Moon. Los van de backline, waar ben je het meest trots op?

“Op een gegeven moment zei Fred: “Ik stuur je iets speciaals op.” Toen heb ik zijn gitaar ge-

kregen. Het is oorspronkelijk een Gibson. Ik ben een beetje gaan googlen en hij is van voor 1955. Maar hij is helemaal aangepast door Fred. Sommigen, van wie alles origineel moet zijn, gruwen ervan. Dat is ook zo met het

drumstel. Kaarsvet op je drumstel. Dat kan helemaal niet!”

Wat ontbreekt er nog?

“Weet je, ik heb eigenlijk nooit echt verzameld. Het is gewoon wat ik kreeg, of mee kon nemen.

Muziek heb ik nauwelijks, CD's kopieerden ik altijd en platen kreeg ik. Echter ik zei dan: “Laat maar even liggen, die neem ik morgen wel mee ofzo” en je raadt het al, geen plaat in huis. De tastbare herinneringen zoals

bijvoorbeeld een dopje van een bierflesje zijn voor mij veel belangrijker, omdat het je herinnert aan dat moment.”

Laatste vraag, welk nummer is voor jou het beste nummer van Dead Moon?

“Dagger Moon, dat is natuurlijk heel abstract, het gaat eigenlijk over de demonen die iedereen heeft, weet je wel, waar je je hele fucking leven mee bezig bent.”

Een paar biertjes en een paar uurtjes verder waren de verhalen nog steeds niet op. Wel de tijd. ■

ZELF EEN KEER LUISTEREN EN GENIETEN VAN AL HET MOOIS? HET MUSEUM IS 24 UUR PER DAG OPEN, WEL OP AFSpraak.

CHECK:
[HTTPS://WWW.INSTAGRAM.COM/DEADMOONMUSEUM/](https://www.instagram.com/deadmoonmuseum/)

NIET BUIGEN VOOR DE MUZIEK- INDUSTRIE

TEKST: JEROEN DIJKEMA
FOTO RECHTS: ANNE-MARIE
VAN RIJN, OVERIGE FOTO'S:
AJAY SAGGAR

Bhajan Bhoy is het solovehikel van Ajay Saggar (ook o.a. King Champion Sound, Deutsche Ashram, The Bent Moustache en vroeger van Dandelion Adventure, een favoriet van wijlen John Peel). De Indiër groeide grotendeels op in het noordwesten van Engeland en verhuisde jaren geleden naar Nederland. Daar streek hij neer in de Zaanstreek. In zijn studio creëert hij sinds 2020 soloalbums die thuishoren tussen de oren van liefhebbers van de betere psychedelische en kosmische muziek. Een interview.

Ajay, wat was je inspiratie om Bhajan Bhoy te beginnen?

"Rond 2019 begon ik na te denken over het opnemen van mijn eigen solomuziek. Ik heb me altijd met bands ingelaten in mijn muzikale leven en ik verlangde naar de vrijheid om mijn eigen ideeën te uiten zonder enige restricties. Dus in 2019 startte ik met het opnemen van de songs die uiteindelijk op mijn eerste album 'Bless Bless'

zouden terechtkomen. Dat album is uitgebracht in juni 2020."

Hoe belangrijk is jouw culturele achtergrond en afkomst op je muziek?

"Ik ben een enorm trotse Indiër en die culturele achtergrond heeft mij op zoveel gebieden beïnvloed! Zoals eten (ik houd van koken en het eten van Indisch voedsel), sport (cricket) en religie (Hindoe).

Natuurlijk werd ik thuis tijdens mijn opvoeding blootgesteld aan veel Indische muziek (filmmuziek en klassieke muziek). Maar pas later begreep ik klassiek Indische muziek en kon ik er echt naar luisteren. Ik hoor nu de schoonheid die in die muziek zit, vooral als het aankomt op het thema en de improvisaties. Hoewel soms wat

verborgen, zijn dat zeker aspecten die mijn eigen muziek hebben beïnvloed. Maar het is vooral het gevoel van vrijheid in de klassiek Indische muziek die ik in mijn eigen solowerk meeneem."

Je bent pas op latere leeftijd naar Nederland verhuisd. Welke invloed heeft Nederland op jou

gehad qua muziek?

"Ik heb 8 jaar lang in een gekraakte villa gewoond met leden van The Ex en Dog Faced Hermans. Dit waren mensen die volstrekt hun eigen ding deden zonder te buigen voor de macht van de gevestigde muziekindustrie. Dat bevestigde voor mij dat je het zelf kon doen en jezelf kon zijn in een muziekgroep in de muziekwereld. Dat je je normaal en respectvol gedraagt naar je publiek en dat mensen je willen helpen in je muzikale reis."

Je hebt als Bhajan Bhoy een trits albums en EP's uitgebracht de afgelopen jaren. Je laatste platen zijn uitgebracht door twee van de beste platenlabels voor moderne psychedelische

muziek: Cardinal Fuzz (UK) en Feeding Tube (VS). Hoe ben je bij hen terechtgekomen en wat heeft dit betekend voor jou en je muziek?

"Ik stuurde Dave van Cardinal Fuzz een e-mail met de vraag of ik hem wat muziek mocht sturen. Ik kende 'm niet, probeerde het gewoon en hoopte dat hij zou bijten. Dave was zo vriendelijk om te reageren en ik stuurde hem mijn muziek toe. Hij vond het te gek en wilde het graag uitbrengen. Hij haalde Feeding Tube ook aan boord en sindsdien zijn Dave en Ted (Feeding Tube Records) de meest vriendelijke en geweldige supporters en labeleigenaren die je je maar kunt wensen. Ik voel me enorm fortuinlijk dat ik bij deze twee labels zit. Sindsdien staan ze achter elke release die ik heb gedaan. Het geeft me meer ontspanning om muziek te maken, want ik weet dat ik een basis heb waarop mijn muziek wordt uitgebracht. Het helpt natuurlijk ook dat muzikliefhebbers weten dat erop beide labels kwaliteitsmuziek wordt uitgebracht. Elke release op Feeding Tube Records of Cardinal Fuzz is de moeite van het checken waard. Dave en Ted hebben een waanzinnig oor voor dit soort muziek."

Jouw albums kenmerken zich door verschillende stijlen en

invloeden: ambient en minimal muziek, kosmische muziek, indierock, shoegaze, sologitaar, Indische raga's en samples. Soms werk je met andere muzikanten om iets op te nemen. Hoe creëer jij je muziek en hoe bepaal je of een lied een soloding is of dat meer muzikanten nodig zijn?

"Dat is echt een organisch proces. Soms ontstaat er een idee vanuit een droom of als ik hardloop of fiets. De kiemen van dat idee neem ik mee naar de studio, waar ik het probeer om te vormen tot iets muzikaals. Soms wordt het precies zoals ik het me voorstelde in mijn droom en soms vormt er iets compleet nieuws en prachtigs. Een andere keer pak ik misschien een instrument in mijn studio en begin ik gewoon vanaf nul te spelen en op te nemen. Iets kleins wat ik dan in mijn hoofd heb, groeit dan uit tot een volwaardige song."

Klopt het dat je een thuisstudio hebt in Wormerveer? Zo ja, hoe belangrijk is dat in het creëren van nieuwe muziek?

"Ik heb een studio op een industrieterrein die goed verstopt is voor de rest van de wereld. Het is mijn tweede thuis. Ik kan daar dagen en nachten lang doorbrengen terwijl ik werk aan mijn muziek. Er staat daar een platenspeler, dus

ik luister er ook veel naar muziek. En ik neem daar mijn radioshows (KOSMOS KLUB, red.) op. Ik zit dan echt in mijn eigen wereldje. Deze studio betekent enorm veel voor mij. Ik heb daar de ruimte om creatief te zijn en ik heb alle benodigde apparatuur om me heen. Ik kan wanneer ik maar wil, dag en nacht, naar de studio en me volledig focussen. Ik houd heel veel van mijn studio. Er heerst een speciale energie."

Je laatste album 'Bhoy on the Wire' is een ode aan de Engelse radio-dj Steve Barker en zijn show 'On the Wire'. Elke song op de plaat refereert aan een stad in het Verenigd Koninkrijk. Zit er een specifiek verhaal achter elke song in relatie tot de stad waarnaar het refereert?

"Ik heb jarenlang in Lancashire in het noordwesten van Engeland gewoond. Ik heb me daar op zoveel manieren vastgebeten in de muziek. Ik speelde er in bands, organiseerde er optredens, bezocht concerten en maakte er vrienden. Op die manier bouwde ik een community om me heen. De steden die ik noem in de titel van die songs zijn plaatsen die een specifieke betekenis hebben voor me. Ik associeer ze met een specifieke fase of gebeurtenis in mijn leven. Het album is een soort liefdesbrief

aan Lancashire en het noordwesten van Engeland."

'Bhoy on the Wire' vind ik je meest gefocuste, meditatieve en coherente album tot nu toe. Vergeleken met eerdere albums is er minder gitaar te horen en juist meer synthesizer en piano (en zelfs een banjo!). Was dit een bewuste keuze?

"Zoals ik eerder al aangaf was de totstandkoming van dit album

erg organisch. Ideeën die na veel werk en experimenteren gevormd werden tot iets dat me echt raakt. Daarna tilden het bewerkings- en productieproces de songs naar een hoger niveau. Ik heb wat instrumenten liggen die ik gedurende een lange periode heb verzameld. Het is heerlijk om die keuze te hebben en een geluid toe te voegen dat een ander perspectief en een andere dynamiek aan een song toevoegt."

Je album 'Peace Frequencies / Healing Frequencies' uit 2023 compileert liedjes van verschillende radiosessies bij WFMU en WGXC toen je op solotour was in de VS. Het is een behoorlijk gevarieerd album. Als luisteraar ben ik benieuwd hoe je deze songs live speelt in een solo-setting. Neem bijvoorbeeld het trippy 'Pillbox' waarin een drumbeat en vrouwenzang te horen is.

"De songs voor die radiosessies zijn opgenomen in mijn studio. Ik stuurde de opnames naar deze radiostations zodat ze die konden uitzenden. Als ik in Nederland optreed met mijn Raga Arkestra dan kozen we liedjes uit van dit album om live te spelen... Zo simpel is het. Maar als ik solo speel, dan is de set echt anders en wissel ik liedjes die ik heb opgenomen af met improvisaties. Ik speel solo alleen de liedjes die daarvoor geschikt zijn. De soloshows ervaar ik als erg bevrijdend en als een belangrijk aspect voor de Bhajan Bhoy sound."

Dat album heeft een wat duistere sfeer. Bijvoorbeeld op 'Pillbox' en 'Bring it Home'. Waar komen dit soort liedjes vandaan? Zijn ze gebaseerd op eigen ervaringen of op mensen die je kent?

“‘Bring it Home’ schreef ik voor een vriendin die door een moeilijke periode van haar leven ging. De uitkomst was pijnlijk maar toch ook hoopvol. Dit lied is een boodschap van hoop die ik haar wilde meegeven. ‘Pillbox’ schreef ik spontaan in de studio. De tekst is totstandgekomen door iets wat ik op dat moment dacht en voelde. Er zitten geen verborgen verhalen of boodschappen in... Gewoon puur gevoel.”

Twee jaar geleden bracht je twee LP's in één keer uit als 'To Love is To Love Vols. 1+2'. Om deze albums over te brengen naar het podium richtte je de band 'Bhajan Bhoy and His Raga Arkestra' (wij vermoeden een knipoog naar Sun Ra) op. Wat was je visie wat betreft optreden met je Arkestra? En wat is het belangrijkste verschil met solo spelen?

“Het idee achter de band was om ruimdenkende en getalenteerde muzikale vrienden bij elkaar te brengen om de muziek van deze twee LP's te spelen. Ik koos de liedjes die goed binnen een bandsetting pasten en liedjes die juist ruimte lieten voor de muzikanten om iets nieuws en vernieuwends toe te voegen. Er was ruimte voor lange jams en

improvisaties en ruimte voor de muzikanten en zangers om nieuwe ideeën in te brengen. Het project gaf veel voldoening. Misschien dat ik de Arkestra nieuw leven inblaas in de toekomst als de omstandigheden dat toelaten. Een belangrijk verschil met solo spelen is dat je met de Arkestra ziet en hoort hoe jouw songs een kant opgaan die je je nooit had voorgesteld. MAAR ik houd ook echt van solo spelen... Het is een uitdaging om in je uppie voor de leeuwen gegooid te worden (het podium) en te spelen voor publiek. Ik probeer het elke keer spannend te houden voor mezelf door muzikale paden te bewandelen die ik nog niet eerder bewandeld heb. Op die manier probeer ik mezelf en het publiek te verrassen.”

Je hebt een relatief lange carrière in de muziekwereld. Niet alleen als muzikant, maar ook als geluidstechnicus, tourmanager, tourbuschauffeur en je werkt bij Paradiso. Daarnaast heb je de begin jaren '90 When punk broke van dichtbij meegemaakt. Hoe kijk je aan tegen de muziek en muziekwereld van nu?

“Het is soms moeilijk om de muziek en muziekwereld van nu objectief te benaderen als je er al zolang in rondloopt en zo gepassioneerd bent over muziek als ik. Mijn passie begon met de punkperiode in de jaren '70. Ik groeide sindsdien op met muziek luisteren, concerten bezoeken, platen kopen en muziek maken in verschillende bands. Dus de DIY-mentaliteit zit diep in mij geworteld: niet buigen voor de muziekindustrie en geen

compromissen sluiten in je muziek zodat je meer platen verkoopt, gespeeld wordt op commerciële radiostations, grote stadionoptredens doet en op de cover staat van elk tijdschrift. Tuurlijk zou ik daar best eens aan willen proberen, ook omdat ik voel dat mijn muziek net zo goed is als die van een ander en meer aandacht verdient. Maar ik zou dat alleen willen bereiken door trouw aan mezelf te blijven. En eerlijk gezegd ben ik ook nog nooit benaderd door wie of wat dan ook uit de gevestigde muziekindustrie om me bij hen aan te sluiten en volgens hun regels te spelen. Mijn werk bij Paradiso is een andere blik door de microscoop over hoe de industrie werkt. Maar daar kan ik verder niet echt op ingaan.”

Van alle muzikanten, promoters en artiesten die je hebt gekend en ontmoet door de jaren heen, heeft daarvan iemand jou advies gegeven dat je ter harte genomen hebt?

“Ik heb het privilege en de eer gehad zoveel geweldige en getalenteerde muzikanten wereldwijd gekend te hebben en met sommigen te hebben samengewerkt. Niemand heeft me die ene wijze les gegeven in het leven of in de muziek, maar je observeert en ziet hoe sommige bands en

muzikanten opereren op muzikaal en persoonlijk niveau. Sommige muzikanten en artiesten zijn de aardigste mensen ter wereld en anderen zijn nogal vervelend. Ik heb een goede bullshit detector en kan de goede van de minder goede personen onderscheiden. Dus ik ben blij om van de goeien te leren. Mike Watt (bassist van The Minutemen en Firehose, red.) is iemand die altijd dichtbij zichzelf is gebleven. Hij werkt hard en is succesvol op zijn eigen voorwaarden. Een tip van Watt voor als je gaat toeren: If you don't play, you pay!”

Je bent ook een platenverzamelaar en fervent muziekluisteraar. Kun je tien platen met ons delen die jou als persoon en muzikant beïnvloed hebben?

“Oef, dat is een moeilijke vraag. Ik maak het iets makkelijker voor iedereen door een aantal albums te noemen die ik op dit moment erg goed vind:

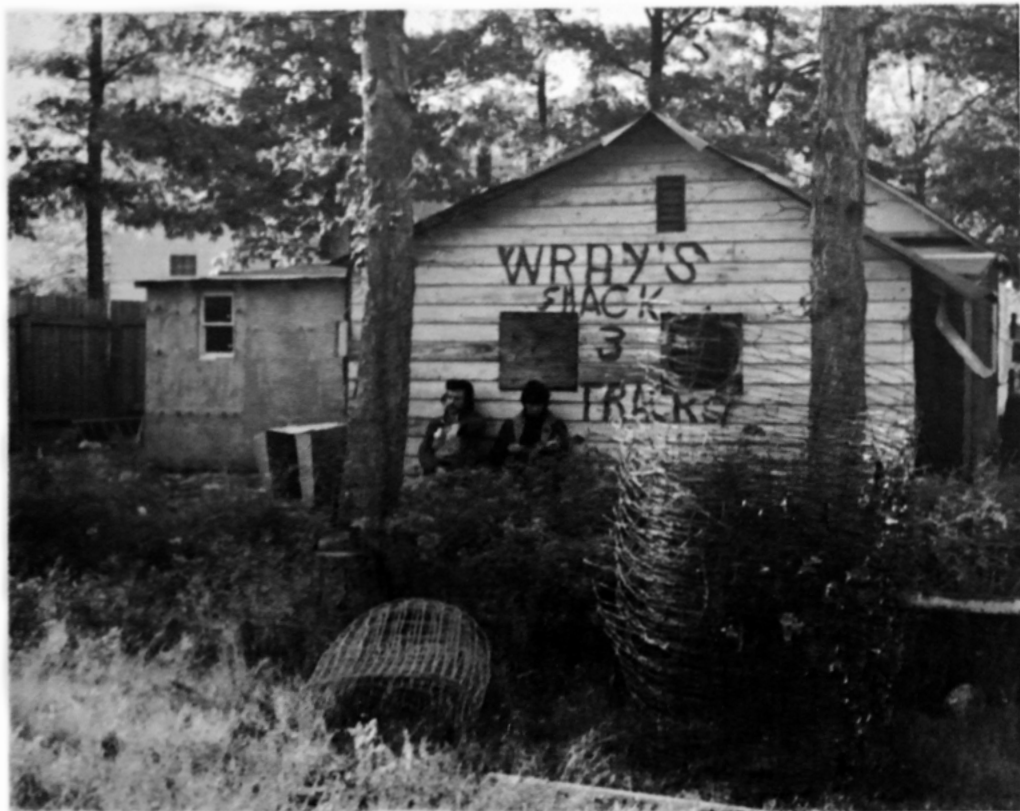
- 1) LOS THUTHANAKA - Los Thuthanaka
- 2) HARMUT GEERKEN - Requiem For The Snake Of Maidan
- 3) ARTHUR RUSSELL - Open Vocal Phrases Where Songs Come In And Out (Live 12/20/1985)
- 4) YUMIKO MORIOKA & TAKASHI KOKUBO - Gaiaphilia

- 5) KRATZEN - III
- 6) V/A - Tsapiky! Modern Music From Southwest Madagascar
- 7) V/A - Bugs On The Wire
- 8) DILLINGER - Ready Natty Dread
- 9) PATAKA BOYS - Thugs From Amritsar
- 10) JABU - A Soft And Gatherable Star

What's next voor Bhajan Bhoy?

“Begin mei tour ik twee weken door Italië. Aan het einde van die maand doe ik een korte Nederlandse tour met Jabu, een band uit Bristol. We spelen in Groningen, Amsterdam en Rotterdam. Op vrijdag 6 juni breng ik een nieuwe dubbel LP uit genaamd 'Summer in St. Mary's'. Het is een prachtig album geworden, met meditatieve en minimalistische composities en repeterende motiefjes, gespeeld op een 19^e-eeuws kerkorgel van de 15^e-eeuwse St. Mary's kerk in het dorpje South Cowton in North Yorkshire, UK. Steve Barker (dj van de beste radioshow ter wereld, 'On the Wire') zegt erover: een briljant album. Een grote verrassing voor iedereen en een echte verandering van richting. Een prachtig album.” ■

WRAY'S 3 TRACKS SHACK

TEKST:
JAAP MAAS

Waarschijnlijk ben je wel bekend met het vroege werk van Fred Lincoln “Link” Wray Jr. (1929 – 2005), de op country en rockabilly gestoelde instrumentale muziek. Zijn hit Rumble (1958) wordt over het algemeen beschouwd als de uitvinding van het power chord. Zo, dat kan je maar op je naam hebben staan. Zingen deed hij in die periode niet. Hij was één long verloren en zijn stembanden waren aangetast als gevolg van tuberculose, opgelopen in de Koreaanse oorlog. Eind jaren '70 speelde hij een mix van zijn oude hits, covers en retro rockabilly samen met Robert Gordon. Uit die periode stamt het live album Link Wray Live At The Paradiso, waardoor je meteen snapt waarom zijn muziek ook onder punks bekliefde. Tussen deze twee periodes zit eigenlijk zijn muzikaal meest interessante periode. Een stijlbreuk met het vroege werk en ook anders dan de retro rockabilly van later.

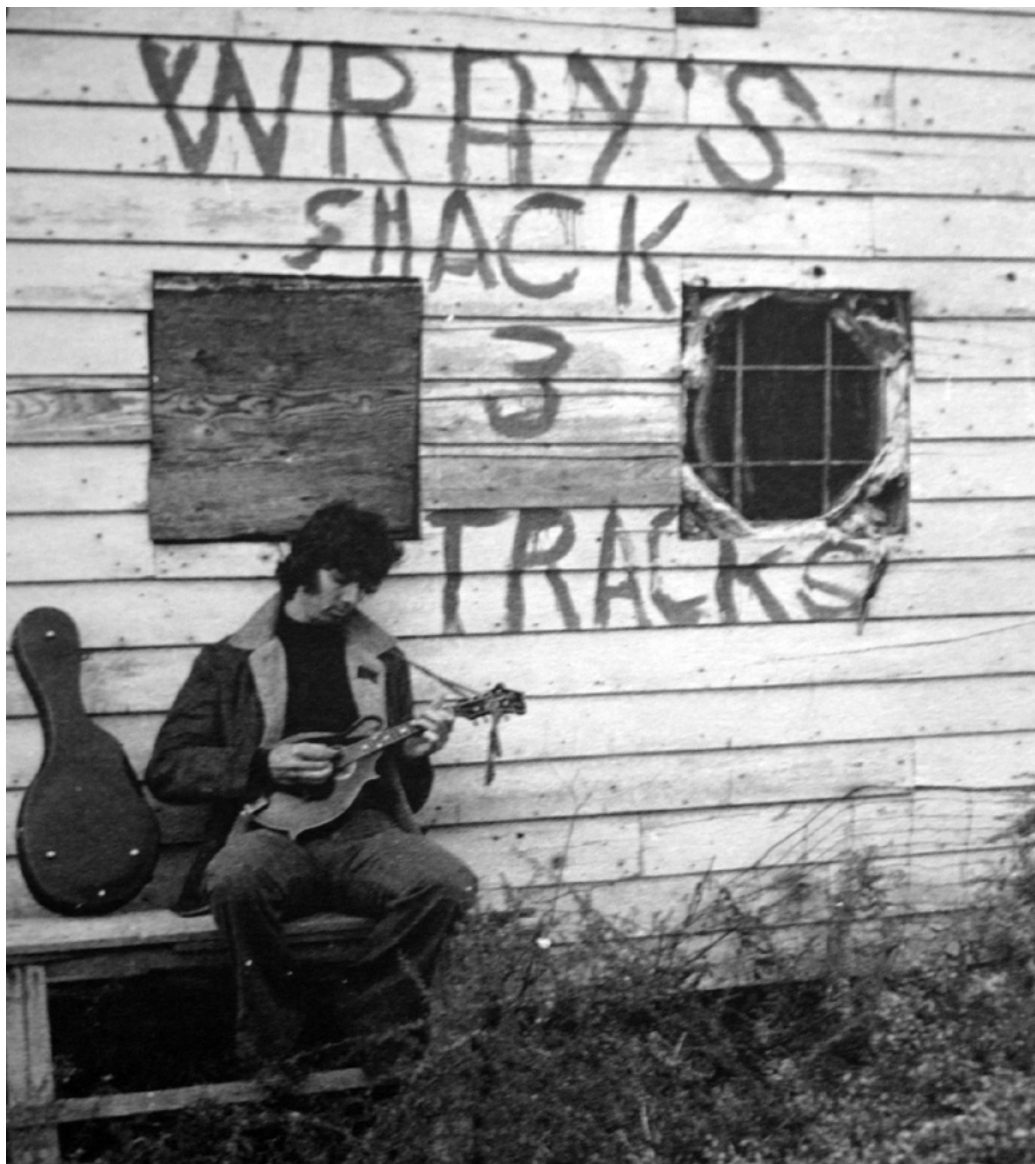
Link had in een oud kippenhok, na de voor hem teleurstellende ervaringen met grote platenmaatschappijen (Swan en Epic) eind jaren '50 en begin jaren '60, een eigen studio gebouwd waar hij op drie sporen kon opnemen. Wray's 3 Tracks Shack bij de ouderlijke boerderij in Accokeek, Maryland. Dit was de plek waar hij samen met zijn twee broers, Vernon en Doug, wat aanrommelde en in eigen beheer platen opnam. Spelend in bars en colleges verkocht hij de platen, wat samen met de optredens voldoende geld opleverde. De behoefte om platen te maken voor een grote platenmaatschappij had hij niet. Totdat de onafhankelijke producer Steve Verocca op de stoep stond. Hij wilde graag met Link nieuw materiaal opnemen, nadat hij Link in een club in Virginia had zien optreden eind jaren '60. In Uncut van 20 oktober 2015 zegt Steve hierover: “Het was een stinkende, lawaaiige bende daarbinnen, en Link stond daarboven te spelen alsof hij een menselijke jukebox was — niemand die er ook maar ene moer om gaf. Ik was blij dat ik naar de legendarische Link Wray stond te kijken, maar het deed pijn om te zien dat hij moest spelen in zo'n godverlaten krot.” Link was echter niet zomaar te vangen. Pas toen Steve beloofde dat hij in zijn eigen studio mocht opnemen en met zijn vrienden (waaronder toetsenist Bobby Howard aka Mordicai Jones en zijn broers Doug en Vernon) hapte hij toe. Wat volgde waren meerdere sessies waaruit later

drie albums zouden voortkomen. Link Wray, Mordicai Jones en Beans and Fatback, allen opgenomen in 1971. De muziek is een Americana-mix van blues, country, gospel, folk en rock. Later zijn de platen opnieuw uitgebracht op een dubbel CD, waar John Collins het in de liner notes prachtig samenvat: “Eind jaren zestig deden gasten als The Band, Neil Young, Guy Clark en David Ackles — allemaal op hun eigen manier — een bedachtzame poging om een soort rock-'n-roll-Americana op te roepen: witte houten kerken, boeren in hun versleten tuinbroeken, stoffige zwervers en buitenstaanders met een randje... Maar Link en z'n broers? Die speelden dat al jaren. Het échte werk. Verstoep op hun boerderij, ver weg van de spotlights. Het titelloze album uit '71 groeide recht uit de aarde daar, uit de moeite, het geloof en de knoestige herinneringen van Link zelf. Hij hoefde zich niet voor te doen als een ruige pionier met stoppels en eelt. Hij wás die kerel!”

Link Wray (1971) is het kroonjuweel. Link als indiaan (de Wray's waren afstammeling van Shawnee indianen) op de cover, klaar om de wereld opnieuw te veroveren. In Muziekkrant Oor van 8 februari 1978 zegt Link Wray zelf over deze plaat: “Over de muziek op die plaat ben ik nog steeds tamelijk tevreden. Het was echt de muziek die we toen al een tijdje speelden, erg 'down to earth' en nauw aansluitend bij de

stijlen waar ik in mijn jeugd al dol op was. Veel blues, country en gospel weet je. Heel wat meer ontspannen dan bijvoorbeeld Rumble, waar ik zoveel agressie in heb gelegd." Nummers als La De Da, Jukebox Mama en Fire and Brimstone dragen de langspeler. Het album werd in eerste instantie niet goed ontvan-

gen, door de flinke stijlbreuk met zijn oude werk. Later is gebleken dat deze plaat de tand des tijds ruim heeft doorstaan. Allmusic zegt hierover: "De beste nummers vertellen op rauwe, treffende wijze over de harde realiteit van Wrays jeugd als arm Shawnee-kind in het diepe zuiden. In deze muziek zit een nederige,

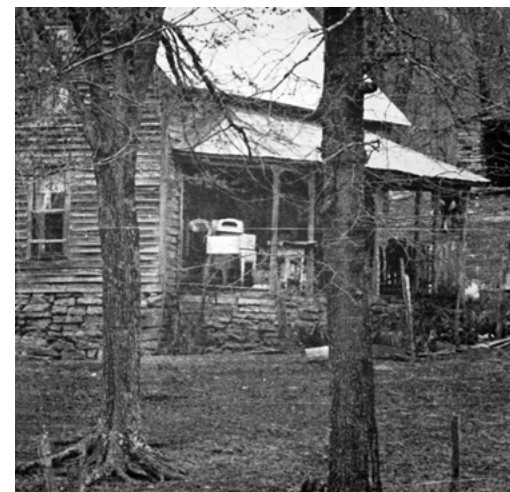

stampende back-porch vibe — recht uit het hart en voelbaar tot in je botten." Jaren later is de plaat door velen als zeer invloedrijk bestempeld, onder andere door Nick Cave, Calexico en Father John Misty, die er allen nummers van coverden.

De tweede plaat is onder de bijnaam van de toetsenist Bobby Howard uitgebracht, Mordicai Jones (1971). Ze besloten een andere route in te slaan door het uitblijven van het succes van het eerste album. Bobby zong alles. Zijn stem is beter en harder dan Link's stem, die was aangetast door tuberculose. Daarnaast was Bobby een stuk jonger dan Link (op dat moment 44). Succes verzekerd dus. Nee, helaas niet. Doordat Bobby alles zong, verloor de muziek een stuk van zijn eigenheid en kwam het niet boven de rest uit. Deze plaat bracht ook niet het succes waarop gehoopt werd. Over het algemeen heeft de plaat dezelfde laid-back sound als Link Wray. Door de rauwe energie uit de kippenschuur blijft de plaat beter overeen met platen van tijdgenoten in hetzelfde genre. Nummers als Walkin' in the Arizona Sun, Scorpio Sun en All because of a Woman resoneren het beste (waarbij op de eerste twee Link op slide gitaar).

De derde plaat, Beans and Fatback (1973), is een vreemde eend in de bijt. Link zegt hierover in Mu-

ziekkrant Oor: "Steve Verocca leek in het begin erg aardig, hij gaf me complimentjes, overreedde me die plaat nou maar te maken, hielp me daarna aan een contract met Polydor en deed nog veel meer. Totdat-ie plotseling spoorloos verdwenen bleek te zijn, een heleboel geld meegappend. Nee, hij was niet zo aardig. Hij nam bijvoorbeeld ook een aantal tapes mee die later gebootlegd zijn op Virgin. Beans and Fatback heette die plaat. Die opnames komen van een sessie die we gemaakt hebben met Bill Bender. Bill is een editor van Time Magazine die langs kwam voor een interview. Later op de avond gingen we naar 't kippenhok, Bill zette een cowboyhoed op, hij deed zijn nette pak en z'n nette schoenen uit en pakte de koebellen. Hij was echt in de goede stemming. De muziek die we die avond hebben gemaakt hebben we zomaar voor de lol opgenomen, met één microfoon. Het ging er mij om dat bandje aan Bill cadeau te kunnen geven als herinnering aan die gezellige avond. Steve Verocca heeft die tapes meegeklauwd, is er mee naar de studio gegaan, heeft wat overdubs verricht en heeft de boel toen aan Virgin verkocht, die het zonder mijn toestemming heeft uitgebracht." Niet fijn dat de meester er zelf niet blij mee was, maar voor ons is het een fantastisch document om te snappen én te horen wat er zoal gebeurde in Link's 3 Tracks Shack. ■

VLAMMENDE PUNK TEGEN HET PATRIARCHAAT: 'DIE, BITCH!'

TEKST: MAARTJE KUNNEN
FOTO: CHARLOTTE GRIPS

"I'm gonna kill my sister! She stole my eyeliner!" schreeuwt frontvrouw Saira – in het dagelijks leven slager – in de microfoon. Samen met Bisma (bassist en striptekenaar) en Ayesha (drummer en taxichauffeur) vormt ze een punkband onder de hoede van manager Momtaz, die gehuld is in niqab en rooksluier. Ze zijn geïnspireerd door all female bands als Dickless, Le Tigre en Babes In Toyland. Als het gebedstijd is, onderbreken de muzikanten hun repetitie en knielen neer op hun kleden. "Lady Parts. That was their band name, concocting a confused mix of hash anthems and sour girlpower. One part boredom, two parts identity crisis," introduceert verteller Amina de band in de Britse comedyserie 'We Are Lady Parts'.

Het is één van de geestigste series die ik de afgelopen tijd heb gezien (seizoen 2 werd in april '25 op de NPO uitgezonden). Jammer dat de band alleen in de serie bestaat (en niet uit Nederland komt), anders hadden ze hun nummer 'Voldemort Under My Headscarf' – dat nummer bestaat overigens echt, zoek maar op Spotify – zo aan kunnen leveren voor 'Girls To The Front'. Deze LP werd op 8 maart (Internationale Vrouwendag) gepresenteerd in Ekko in Utrecht en bevat 14 vlamme nummers van Nederlandse acts die vallen in de categorie FLINTA. (En ja, er doen wel mannen mee op de plaat, ze worden heus niet buitengesloten, maar ze zijn hier even geen frontman.) Een van de bands die een nummer heeft aangeleverd is het Eindhovense Death Sells. Zangeres Michaela Nitsotoli over de uitverkochte avond in Ekko: "Iedereen was superenthousiast en emotioneel. Bij de bands overheerste een gevoel van dankbaarheid dat we hier met zijn allen konden staan, ondanks alles wat er gaande is in de wereld." Het publiek bestond voor het overgrote deel uit jonge mensen (dertig min)

van alle genders en seksualiteiten, ieder op diens volstrekt eigen manier gekleed. De bandleden hebben allemaal het idee dat deze nieuwe, inclusieve punkstroming onder jongeren aan het groeien is. Hoe zouden ze de stroming noemen? Nitsotoli: "Je moet niet aan old school punk denken." Drummer Mees Weterings: "Meer postpunk." Nitsotoli: "Nee, dat is ook al geweest." Gitarist Jef Maimon: "Postpostpunk." Gelach. Nitsotoli: "Met invloeden van hiphop en pop." Hoewel de bands allerlei verschillende achtergronden hebben, klinkt de plaat als één consistent geheel, deze nummers horen bij elkaar. Ze trappen de tijdgeest op zijn staart. Aan de ene kant zijn er woedende songs (zeer terecht in tijden waarin op veel plekken gepoogd wordt mensen terug te duwen in de benauwde hokjes waaruit ze nu juist aan het ontsnappen zijn); aan de andere kant zijn er songs waarin het jezelf kunnen zijn gevierd wordt. De nummers zijn *empowering*. Deze plaat is een goed medicijn tegen somberte vanwege de staat van onze wereld. Ook schrijver en regisseur Nida Manzoor van 'We Are

Lady Parts' wil empoweren. Ze maakte de serie die ze zelf als tiener, opgroeïend bij Pakistaanse moslimouders, had willen zien. De punknummers schreef ze ook zelf. In de eerste aflevering is Lady Parts op zoek naar een 'lead guitarist to elevate sound'. Een man die auditie doet, zegt na een stukje zelfingenomen gepingel: "So, when's band practice? Always wanted to have an all girl backing band." Bassist Bisma, met een vertrokken gezicht: "Backing band?!" En drummer Ayesha: "Die, bitch!" Een groep mannen die een band vormt, is gewoon een band. Een groep vrouwen die hetzelfde doet, is een female band, alsof het een subgenre betreft.

Je gender zou als muzikant niets uit moeten maken, maar dat doet het wel. In de app-groep van het muziekforum waar ik voor schrijf worden geregeld grappen gemaakt over de grote hoeveelheid fotografen die afkomt op iets als het Female Metal Event. Vrouwen in de muziek zijn nog steeds in de minderheid. Girls To The Front is er expliciet op gericht om de dominantie van het patriarchaat te doorbreken en de

diversiteit te vieren. Ook de Volkskrant wijdde een artikel aan dit project. Typisch dat boven die tekst een foto staat van de organist van Dear Omen waarop alleen haar billen en benen te zien zijn.

De bandleden van Death Sells vertellen dat op andere gelegenheden waar ze gespeeld hebben, bands vaak met een hun eigen crew bleven hangen, maar dat bij Girls To The Front de verschillende formaties met elkaar mengden. Er was veel herkenning. Je kon hier echt jezelf zijn. Gevraagd naar een nummer dat er uitspringt, zijn ze het alle vier gauw eens: 'I'm A Girl' van L.A.Sagne, het eerste nummer op de LP. Weterings: "Het werd meteen meegezongen door de zaal, terwijl het nog maar net uit is." Bassist Emma Smits: "'Life On Display' van Dear Omen vind ik ook heel gaaf, maar eigenlijk is alles heel gaaf. Het past zo goed bij elkaar." Nitsotoli: "Het nummer 'Madrid' van Kate Oram is supercool en refreshing. Eigenlijk helemaal geen punk, meer elektronisch, maar zijzelf is gewoon punk."

Inmiddels heeft Death Sells met verschillende bands van dit project in Utrecht, Nijmegen en Harderwijk gestaan. Ze hebben fijne contacten opgebouwd. Als

het aan hen ligt, wordt Girls To The Front een terugkerend iets. Dat lijkt me een uitstekend plan. Helaas is het nog steeds nodig om girls (in de breedste zin van het woord) naar voren te roepen. Turf maar eens vrouwen (v/x) en mannen bij de line-up van een willekeurig festival of in het tijdschrift dat je in je hand houdt. Vanzelf gaat er niets veranderen. Vaak hoor je zeggen dat wie kwaliteit en talent heeft altijd wel boven komt drijven. Ik citeer hier graag onderzoeksjournalist Zoë Papaikonomou: "Nope. Dit is een hardnekkige mythe van de macht om ongelijkwaardigheid in stand te houden. Er wordt veel talent niet gezien, niet herkend en verspild." Om te kunnen floreren moet je je welkom voelen en soms moet je expliciet uitgenodigd worden om jezelf te laten zien: 'Girls to the front!' ■

'WE ARE LADY PARTS' IS TE ZIEN OP NPOPLUS, SEIZOEN 1 (2022) EN 2 (2024)

'GIRLS TO THE FRONT' IS UITGEKOMEN BIJ PLATO UTRECHT RECORDS EN IS TE KOOP IN JE LOKALE PLATENZAAK

DEATH SELLS

AGENDA

MEI

Sniester 2025: oa. The Klittens + Clamm + Chattermag - 23 & 24 mei - Den Haag
Pretty Pissed Festival + Whap Shoo Wap afterparty - 24 mei - Melkweg, Amsterdam
Bottom Shelf Bonanza: The Peoples Pleasure Grounds + Free Dust + Projectmanager - 24 mei - Café Wilhelmina, Eindhoven

JUNI

Cat's Cult; L'Orne + Clitteband - 4 juni - The Cat's Back, Tilburg
SØWT + Teen Creeps - 7 juni - Dynamo, Eindhoven
Stardumb 25 - 6 & 7 juni - Rotown, Rotterdam
JD McPherson + Bloodshot Bill - 11 juni - Tolhuistuin, Amsterdam
Clamm + Blown out noisepunk resistance - 12 juni - Vera, Groningen
Theater: Misschien komen we (n)ergens - Jasja Renne - 12 juni - Bloos, Breda
Alien Nosejob (AUS) + M.U.G. + Ultra Goblin - 20 juni - Slachthuis, Haarlem
Kim Deal - 21 juni - Rotown, Rotterdam
Heng Loose Festival - 21 juni - Industrieplein Hengelo
Hang Youth + Ploegendienst - 21 juni - Metropool, Hengelo
Klikofest: oa. Crush + The protos + Whap Shoo Whap - 28 juni - Patronaat, Haarlem

JULI

Daniel Romano's Outfit - 19 juli - Theater, Rotterdam
Dead Ghosts - 30 juli - Altstadt, Eindhoven
Winsummerfest - 11 & 12 juli - diverse locaties - Winsum, Groningen
Valkhof Festival - 12 t/m 18 juli - Valkhofpark, Nijmegen
Daniel Romano's Outfit - 19 juli - Theater, Rotterdam
Dead Ghosts - 30 juli - Altstadt, Eindhoven

AUG / SEPT / OKT

Dead Ghosts - 1 augustus - Rotown, Rotterdam
Cat's Cult; Eddie and the Roadcrew + No Brains - 3 september - The Cat's Back, Tilburg
Misty Fields oa Black Lips, DIIV, SØWT - 5, 6, & 7 september - Heusden gemeente Asten
Left of the Dial - 23, 24 & 25 oktober - Rotterdam

EXPOSITIES

MILK Solo: Julia Kiryanova - 7 t/m 18 mei - Melkweg Amsterdam
Anselm Kiefer: Sag mir wo die Blumen sind - t/m 9 juni - Stedelijk Museum Amsterdam
Folkert de Jong: The Shooting at Watou - t/m 11 november - Bonnefanten, Maastricht

BUKBLAD

Nummer 10 - Mei 2025

Oplage: / 450 exemplaren

Contact: info@bukblad.nl

Website: www.bukblad.nl

Redactie:

Edwin Timmers | tekst en eindredactie

Mark Olijslagers | tekst, fotografie en opmaak

Roel van Berloo | redactie

Stijn van der Vleuten | redactie en opmaak

Tarek Beshta | redactie en opmaak

Maartje Kunnen | redactie en tekst

Aan dit BUKBLAD werkten mee:

André Steenbergen | tekst

Bo Lemmens | gedicht en foto

Brenda Mertens | fotografie

Caro Delsing | tekstcheck

Dico Bak | tekst

Guus Mul | tekst

Hans Matheeuwsen | tekst

Ingrid Enache | tekst

Jaap Maas | tekst

Jan Timmers | tekst

Jeroen Dijkema | tekst

Jonas Sars | fotografie en artwork

Nina van de Ven | artwork voor- en achterkant

Reverend MC & Pappa Shotgun | tekst

Stéphan Lam | foto en tekst

Teis Albers | fotografie

Tim Leenders | tekst

In nauwe samenwerking met:
Bottom Shelf Records en De Waaghals

**BOTTOM SHELF
RECORDS**

